

Euripide

Medea

a cura di Emilio Piccolo

Classici Latini e Greci
Senecio

Classici Latini e Greci

Senecio

emiliopiccolo@mclink.it

Napoli, 2009

La manipolazione e/o la riproduzione (totale o parziale) e/o la diffusione telematica di quest'opera sono consentite a singoli o comunque a soggetti non costituiti come imprese di carattere editoriale, cinematografico o radio-televisivo.

Euripide

Medea

a cura di Emilio Piccolo

Classici Latini e Greci
Senecio

Ἵποθέσεις

Ἰάσον εἰς Κόρινθον ἐλθὼν, ἐπαγόμενος καὶ Μήδειαν, ἐγγυᾶται καὶ τὴν Κρέοντος τοῦ Κορινθίων βασιλέως θυγατέρα Γλαύκην πρὸς γάμον. μέλλουσα δὲ ἡ Μήδεια φυγαδεύεσθαι ὑπὸ Κρέοντος ἐκ τῆς Κόρινθου, παραιτησαμένη πρὸς μίαν ἡμέραν μείναι καὶ τυχοῦσα, μισθὸν τῆς χάριτος δῶρα διὰ τῶν παιδῶν πέμπει τῇ Γλαύκῃ ἐσθῆτα καὶ χρυσοῦν στέφανον, οἷς ἐκείνη χρησαμένη διαφθείρεται· καὶ ὁ Κρέων δὲ περιπλακεὶς τῇ θυγατρὶ ἀπόλλυται. Μήδεια δὲ τοὺς ἑαυτῆς παῖδας ἀποκτείνασα ἐπὶ ἄρματος δρακόντων πτερωτῶν, ὃ παρ' Ἡλίου ἔλαβεν, ἔποχος γενομένη ἀποδιδράσκει εἰς Ἀθήνας κάκεισε Αἰγείῃ τῷ Πανδίωνος γαμεῖται. Φερεκύδης δὲ καὶ Σιμωνίδης φασὶν ὡς ἡ Μήδεια ἀνεψήσασα τὸν Ἰάσονα νέον ποιήσῃ. περὶ δὲ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Αἴσονος ὁ τοὺς Νόστους ποιήσας φησὶν οὕτως·

αὐτίκα δ' Αἴσονα θῆκε φίλον κόρον ἠβῶωντα,
γῆρας ἀποξύσασ' εἰδυίησι πραπίδεσσι,
φάρμακα πόλλ' ἔψουσ' ἐπὶ χρυσείοισι λέβησιν.

Αἰσχύλος δ' ἐν ταῖς Διονύσου Τροφοῖς ἱστορεῖ ὅτι καὶ τὰς Διονύσου τροφούς μετὰ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν ἀνεψήσασα ἐνεοποίησε. Στάφυλος δὲ φησὶ τὸν Ἰάσονα τρόπον τινὰ ὑπὸ τῆς Μηδείας ἀναιρεθῆναι· ἐγκελεύσασθαι γὰρ αὐτὴν οὕτως ὑπὸ τῇ πρύμνῃ τῆς Ἀργούσας κατακοιμηθῆναι, μελλούσης τῆς νεῶς διαλύεσθαι ὑπὸ τοῦ χρόνου· ἐπιπεσοῦσης γοῦν τῆς πρύμνης τῷ Ἰάσονι τελευτῆσαι αὐτόν. Τὸ δράμα δοκεῖ ὑποβαλέσθαι παρὰ Νεόφρονος διασκευάσας, ὡς

Δικαίαρχος ... τοῦ τῆς Ἑλλάδος βίου καὶ Ἀριστοτέλης ἐν ὑπομνήμασι.
μέμφονται δὲ αὐτῶι τὸ μὴ πεφυλαχέναι τὴν ὑπόκρισιν τῆι Μηδεΐαι,
ἀλλὰ προπεσεῖν εἰς δάκρυα, ὅτε ἐπεβούλευσεν Ἰάσονι καὶ τῆι
γυναικί. ἐπαινεῖται δὲ ἡ εἰσβολὴ διὰ τὸ παθητικῶς ἄγαν ἔχειν,
καὶ ἡ ἐπεξεργασία "μηδ' ἐν νάπαισι" καὶ τὰ ἐξῆς. ὅπερ ἀγνοήσας
Τιμαχίδας τῶι ὑστέρωι φησὶ πρώτῳ κεχρηῆσθαι, ὡς Ὅμηρος·

εἶματά τ' ἀμφιέσσασα θυώδεα καὶ λούσσασα.

Άριστοφάνους γραμματικῶν ὑπόθεσις

Μήδεια διὰ τὴν πρὸς Ἰάσονα ἔχθραν τῷ ἐκεῖνον γεγαμηκέναι τὴν Κρέοντος θυγατέρα ἀπέκτεινε μὲν Γλαύκην καὶ Κρέοντα καὶ τοὺς ἰδίους υἱοὺς, ἐχώρισθη δὲ Ἰάσωνος Αἰγεί συνοικήσουσα. παρ' οὐδετέρῳ κεῖται ἡ μυθοποιία. ἢ μὲν σκηνὴ τοῦ δράματος ὑπόκειται ἐν Κορίνθῳ, ὃ δὲ χορὸς συνέστηκεν ἐκ γυναικῶν πολιτίδων. προλογίζει δὲ τροφὸς Μηδείας. ἐδιδάχθη ἐπὶ Πυθοδώρου ἄρχοντος ὀλυμπιάδος πζ' ἔτει α'. πρῶτος Εὐφορίων, δεῦτερος Σοφοκλῆς, τρίτος Εὐριπίδης Μηδείαι, Φιλοκτήτη, Δίκτυι, Θερισταῖς σατύροις. οὐ σώζεται.

Τὰ τοῦ δράματος πρόσωπα

Τροφός (Τρ.)

Κρέων (Κρ.)

Παῖδες Μήδειας (Παι.)

Παιδαγωγός (Πα.)

Ίάσον (Ια.)

Χορὸς γυναικῶν (Χο.)

Αἰγεύς (Αι.)

Μήδεια (Μη.)

Ἄγγελος (Αγ.)

Πρόλογος

ΤΡΟΦΟΣ ·

Εἴθ' ὦφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπτάσθαι σκάφος
Κόλχων ἐς αἶαν κυανέας Συμπληγάδας,
μηδ' ἐν νάπαισι Πηλίου πεσεῖν ποτε
τμηθεῖσα πεύκη, μηδ' ἐρετμῶσαι χέρας

ἀνδρῶν ἀρίστων, οἳ τὸ πάγχρυσον δέρος
Πελίαι μετῆλθον. οὐ γὰρ ἂν δέσποιν' ἐμὴ
Μήδεια πύργους γῆς ἔπλευσ' Ἴωλκίας
ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ' Ἴάσωνος·
οὐδ' ἂν κτανεῖν πείσασα Πελιάδας κόρας

πατέρα κατώικει τήνδε γῆν Κορινθίαν
ξὺν ἀνδρὶ καὶ τέκνοισιν, ἀνδάνουσα μὲν
φυγῆι πολιτῶν ὧν ἀφίκετο χθόνα,
αὐτὴ τε πάντα ξυμφέρουσ' Ἴάσωνι·
ἥπερ μεγίστη γίνεταί σωτηρία,

ὅταν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστατῆι.
νῦν δ' ἐχθρὰ πάντα, καὶ νοσεῖ τὰ φίλτατα.
προδοῦς γὰρ αὐτοῦ τέκνα δεσπότιν τ' ἐμῆν
γάμοις Ἰάσων βασιλικοῖς εὐνάζεται,
γῆμας Κρέοντος παῖδ', ὃς αἰσυμναῖ χθονός·

Μήδεια δ' ἡ δύστηνος ἠτιμασμένη
βοᾷ μὲν ὄρκους, ἀνακαλεῖ δὲ δεξιᾶς,
πίστιν μεγίστην, καὶ θεοὺς μαρτύρεται

οἴας ἀμοιβῆς ἐξ Ἰάσονος κυρεῖ.
κεῖται δ' ἄσιτος, σῶμ' ὑφεῖσ' ἀλγηδόσι,

τὸν πάντα συντήκουσα δακρύοις χρόνον,
ἐπεὶ πρὸς ἀνδρὸς ἤισθητ' ἠδίκημένη,
οὔτ' ὄμμ' ἐπαίρουσ' οὔτ' ἀπαλλάσσουσα γῆς
πρόσωπον· ὡς δὲ πέτρος ἢ θαλάσσιος
κλύδων ἀκούει νουθετουμένα φίλων·

ἦν μὴ ποτε στρέψασα πάλλευκον δέρην
αὐτὴ πρὸς αὐτὴν πατέρ' ἀποιμώξει φίλον
καὶ γαῖαν οἴκουσ θ', οὐς προδοῦσ' ἀφίκετο
μετ' ἀνδρὸς ὅς σφε νῦν ἀτιμάσας ἔχει.
ἔγνωκε δ' ἡ τάλαινα συμφορᾶς ὑπο

οἶον πατρώιας μὴ ἀπολείπεσθαι χθονός,
στυγεῖ δὲ παῖδας οὐδ' ὀρώσ' εὐφραίνεται.
δέδοικα δ' αὐτὴν μὴ τι βουλευσῆι νέον·
βαρεῖα γὰρ φρήν, οὐδ' ἀνέξεται κακῶς
πάσχουσ'· ἐγῶϊδα τήνδε, δειμαίνω τέ νιν

μὴ θηκτὸν ὥση φάσγανον δι' ἥπατος,
σιγῆι δόμους ἐσβᾶσ', ἴν' ἔστρωται λέχος,
ἢ καὶ τύραννον τόν τε γήμαντα κτάνη,
κάπειτα μείζω συμφορὰν λάβηι τινά.
δεινὴ γάρ· οὔτοι ραϊδίως γε συμβαλὼν

ἔχθραν τις αὐτῇι καλλίνικον οἴσεται.
ἀλλ' οἶδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι
στείχουσι, μητρὸς οὐδὲν ἐννοοῦμενοι
κακῶν· νέα γὰρ φροντίς οὐκ ἀλγεῖν φιλεῖ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ ·

παιδιὸν οἴκων κτῆμα δεσποίνης ἐμῆς,

τί πρὸς πύλαισι τήνδ' ἄγουσ' ἐρημίαν
ἔστηκας, αὐτὴ θερομένη σαυτῇι κακά;
πῶς σοῦ μόνη Μήδεια λείπεσθαι θέλει;
Τρ. τέκνων ὀπαδὲ πρέσβυ τῶν Ἰάσονος,

χρηστοῖσι δούλοις ξυμφορὰ τὰ δεσποτῶν

κακῶς πίτνοντα, καὶ φρενῶν ἀνθάπτεται.
ἐγὼ γὰρ ἐς τοῦτ' ἐκβέβηκ' ἀλγηδόνοσ,
ὥσθ' ἡμερός μ' ὑπήλθε γῆι τε κούρανῶι
λέξει μολούση δεῦρο δεσποίνης τύχας.
Πα. οὔπω γὰρ ἡ τάλαινα παύεται γόων;

Τρ. ζηλῶ σ' ἐν ἀρχῇι πῆμα κούδέπω μεσοῖ.
Πα. ὦ μῶρος – εἰ χρή δεσπότας εἰπεῖν τόδε·
ὡς οὐδὲν οἶδε τῶν νεωτέρων κακῶν.
Τρ. τί δ' ἔστιν, ὦ γεραιέ; μὴ φθόνει φράσαι.
Πα. οὐδέν· μετέγνων καὶ τὰ πρόσθ' εἰρημένα.

Τρ. μή, πρὸς γενείου, κρύπτε σύνδουλον σέθεν·
σιγὴν γάρ, εἰ χρή, τῶνδε θήσομαι πέρι.
Πα. ἤκουσά του λέγοντος, οὐ δοκῶν κλύειν,
πεσσοὺς προσελθῶν, ἔνθα δὴ παλαίτατοι
θάσσοισι, σεμνὸν ἀμφὶ Πειρήνης ὕδωρ,

ὡς τούσδε παῖδας γῆς ἐλᾶν Κορινθίας
σὺν μητρὶ μέλλοι τῆσδε κοίρανος χθονὸς
Κρέων. ὁ μέντοι μῦθος εἰ σαφῆς ὄδε
οὐκ οἶδα· βουλοίμην δ' ἂν οὐκ εἶναι τόδε.
Τρ. καὶ ταῦτ' Ἴάσων παῖδας ἐξανέξεται

πάσχοντας, εἰ καὶ μητρὶ διαφορὰν ἔχει;
Πα. παλαιὰ καινῶν λείπεται κηδευμάτων,
κούκ ἔστ' ἐκεῖνος τοῖσδε δώμασιν φίλος.
Τρ. ἀπωλόμεσθ' ἄρ', εἰ κακὸν προσοίσομεν
νέον παλαιῶι, πρὶν τόδ' ἐξηγτηλέναι.

Πα. ἀτὰρ σύ γ' – οὐ γὰρ καιρὸς εἰδέναι τόδε
δέσποιναν – ἡσύχαζε καὶ σίγα λόγον.
Τρ. ὦ τέκν', ἀκούεθ' οἷος εἰς ὑμᾶς πατήρ;
ὄλοιτο μὲν μή· δεσπότης γὰρ ἔστ' ἐμός·
ἀτὰρ κακός γ' ὢν ἐς φίλους ἀλίσκεται.

Πα. τίς δ' οὐχὶ θνητῶν; ἄρτι γινώσκεις τόδε,

ὡς πᾶς τις αὐτὸν τοῦ πέλας μᾶλλον φιλεῖ,
οἱ μὲν δικαίως, οἱ δὲ καὶ κέρδους χάριν,
εἰ τοῦσδε γ' εὐνῆς οὐνεκ' οὐ στέργει πατήρ;
Τρ. ἴτ' – εὐ γὰρ ἔσται – δωμάτων ἔσω, τέκνα.

σὺ δ' ὡς μάλιστα τοῦσδ' ἐρημώσας ἔχε
καὶ μὴ πέλαζε μητρὶ δυσθυμουμένην.
ἤδη γὰρ εἶδον ὄμμα νιν ταυρουμένην
τοῖσδ', ὡς τι δρασείουσαν· οὐδὲ παύσεται
χόλου, σάφ' οἶδα, πρὶν κατασκήψαι τινα.

ἐχθρούς γε μέντοι, μὴ φίλους, δράσειέ τι.

ΜΗΔΕΙΑ ἔνδοθεν ·

ἰώ,
δύστανος ἐγὼ μελέα τε πόνων,
ἰώ μοί μοι, πῶς ἂν ὀλοίμαν;
Τρ. τόδ' ἐκείνο, φίλοι παῖδες· μήτηρ
κινεῖ κραδίαν, κινεῖ δὲ χόλον.

σπεύσατε θᾶσσον δώματος εἴσω
καὶ μὴ πελάσητ' ὄμματος ἐγγύς,
μηδὲ προσέλθητ', ἀλλὰ φυλάσσεσθ'
ἄγριον ἦθος στυγεράν τε φύσιν
φρενὸς αὐθαδοῦς.

ἴτε νυν, χωρεῖθ' ὡς τάχος εἴσω.
δῆλον δ' ἀρχῆς ἐξαιρόμενον
νέφος οἰμωγῆς ὡς τάχ' ἀνάψει
μείζονι θυμῷ· τί ποτ' ἐργάζεται
μεγαλόσπλαγχνος δυσκατάπαυστος

ψυχὴ δηχθεῖσα κακοῖσιν;
Μη. αἰαί,
ἔπαθον τλάμων ἔπαθον μεγάλων
ἄξι' ὄδυρμών· ὦ κατάρατοι
παῖδες ὀλοισθε στυγεραῖς ματρὸς
σὺν πατρί, καὶ πᾶς δόμος ἔρροι.

Τρ. ἰὼ μοί μοι, ἰὼ τλήμων.
τί δέ σοι παῖδες πατρὸς ἀμπλακίας
μετέχουσι; τί τοῦσδ' ἔχθεις; οἴμοι,
τέκνα, μή τι πάθηθ' ὡς ὑπεραλγῶ.
δεινὰ τυράννων λήματα καί πως

ὀλίγ' ἀρχόμενοι, πολλὰ κρατοῦντες
χαλεπῶς ὀργὰς μεταβάλλουσι.
τὸ γὰρ εἰθίσθαι ζῆν ἐπ' ἴσοισιν
κρεῖσσον· ἐμοὶ γοῦν ἐπὶ μὴ μεγάλως
ὀχυρῶς γ' εἴη καταγηράσκειν.

τῶν γὰρ μετρίων πρῶτα μὲν εἰπεῖν
τοῦνομα νικᾷ, χρῆσθαί τε μακρῶι
λῶιστα βροτοῖσιν· τὰ δ' ὑπερβάλλοντ'
οὐδένα καιρὸν δύναται θνητοῖς·
μείζους δ' ἄτας, ὅταν ὀργισθῆι

δαίμων οἴκοις, ἀπέδωκεν.

Πάροδος

ΧΟΡΟΣ ·

ἔκλυον φωνάν, ἔκλυον δὲ βοᾶν
τᾶς δυστάνου Κολχίδος, οὐδέ πω
ἦπιος· ἀλλ' ὦ γεραία,

λέξον· ἐπ' ἀμφιπύλου γὰρ ἔσω μελάθρου βοᾶν
ἔκλυον· οὐδὲ συνήδομαι, ὦ γύναι, ἄλγεσιν
δώματος, ἐπεὶ μοι φιλία κέκρανται.
Τρ. οὐκ εἰσὶ δόμοι· φροῦδα τάδ' ἤδη.

τὸν μὲν γὰρ ἔχει λέκτρα τυράννων,
ἃ δ' ἐν θαλάμοις τάκει βιοτὰν
δέσποινα, φίλων οὐδενὸς οὐδὲν
παραθαλπομένα φρένα μύθοις.
Μη. αἰαῖ,
διὰ μου κεφαλᾶς φλόξ οὐρανία

βαίη· τί δέ μοι ζῆν ἔτι κέρδος;
φεῦ φεῦ· θανάτῳ καταλυσσίμαν
βιοτὰν στυγεράν προλιποῦσα.

{στρ.} Χο. ἄιες, ὦ Ζεῦ καὶ γὰ καὶ φῶς,
ἄχάν οἶαν ἃ δύστανος

μέλπει νύμφα;
τίς σοί ποτε τᾶς ἀπλάτου
κοίτας ἔρος, ὦ ματαία;

σπεύσει θανάτου τελευτάν;
μηδὲν τόδε λίσσου.

εἰ δὲ σὸς πόσις
καινὰ λέχη σεβίζει,
κείνῳ τόδε μὴ χαράσσου·
Ζεὺς σοι τάδε συνδικήσει. μὴ λίαν
τάκου δυρομένα σὸν εὐνάταν.

Μη, ὦ μεγάλα Θέμι καὶ πότνι Ἄρτεμι,
λεύσσεθ' ἃ πάσχω, μεγάλοις ὄρκοις
ἐνδησαμένα τὸν κατάρατον
πόσιν; ὄν ποτ' ἐγὼ νύμφαν τ' ἐσίδοιμ'
αὐτοῖς μελάθροισ διακναιομένους,

οἳ' ἐμὲ πρόσθεν τολμῶσ' ἀδικεῖν.
ὦ πάτερ, ὦ πόλις, ὣν ἀπενάσθη
αἰσχρῶς τὸν ἐμὸν κτείνασα κάσιν.
Τρ. κλύεθ' οἷα λέγει κάπιβοᾶται
Θέμιν εὐκταίαν Ζῆνά θ', ὅς ὄρκων

θνητοῖς ταμίας νενόμισται;
οὐκ ἔστιν ὅπως ἐν τιμὴ μικρῶι
δέσποινα χόλον καταπαύσει.

{άντ.} Χο. πῶς ἂν ἐς ὄψιν τὰν ἀμετέραν
ἔλθοι μύθων τ' αὐδαθέντων

δέξαιτ' ὀμφάν;
εἴ πως βαρύθυμον ὄργαν
καὶ λῆμα φρενῶν μεθειή,
μήτοι τό γ' ἐμὸν πρόθυμον
φίλοισιν ἀπέστω.

ἀλλὰ βᾶσά νιν
δεῦρο πόρευσον οἴκων
ἔξω· φίλα καὶ τὰδ' αὔδα.
σπεῦσον †πρὶν τι† κακῶσαι τοὺς ἔσω·
πένθος γὰρ μεγάλως τὸδ' ὀρμᾶται.

Τρ. δράσω τάδ'· ἀτὰρ φόβος εἰ πείσω
δέσποιναν ἐμήν·
μόχθου δὲ χάριν τήνδ' ἐπιδώσω.
καίτοι τοκάδος δέργμα λεαίνης
ἀποταυροῦται δμωσίν, ὅταν τις
μῦθον προφέρων πέλας ὀρμηθῆι.

σκαιοὺς δὲ λέγων κούδέν τι σοφοὺς
τοὺς πρόσθε βροτοὺς οὐκ ἂν ἀμάρτοις,
οἵτινες ὕμνους ἐπὶ μὲν θαλίαις
ἐπὶ τ' εἰλαπίναις καὶ παρὰ δεῖπνοις
ἠῦροντο βίωι τερπνὰς ἀκοάς·

στυγίους δὲ βροτῶν οὐδεὶς λύπας
ἠῦρετο μούσῃ καὶ πολυχόρδοις
ὠιδαῖς παύειν, ἔξ ὧν θάνατοι
δειναὶ τε τύχαι σφάλλουσι δόμους.
καίτοι τάδε μὲν κέρδος ἀκεῖσθαι

μολπαῖσι βροτούς· ἵνα δ' εὔδειπνοι
δαῖτες, τί μάτην τείνουσι βοήν;
τὸ παρὸν γὰρ ἔχει τέρψιν ἀφ' αὐτοῦ
δαιτὸς πλήρωμα βροτοῖσιν.

Χο. ἰαχὰν αἶον πολύστονον γόνων,

λιγυρὰ δ' ἄχεα μογερὰ βοᾶι
τὸν ἐν λέχει προδόταν κακόνυμφον·
θεοκλυτεῖ δ' ἄδικα παθοῦσα
τὰν Ζηνὸς ὀρκίαν Θέμιν,
ἃ νιν ἔβασεν

Ἐλλάδ' ἐς ἀντίπορον
δι' ἄλα νύχιον ἐφ' ἄλμυρὰν
πόντου κλιθ' ἀπεράντον.

Ἐπεισόδιον α'

Μη. Κορίνθιαι γυναῖκες, ἐξῆλθον δόμων,

μή μοί τι μέμψησθ'· οἶδα γὰρ πολλοὺς βροτῶν
σεμνοὺς γεγῶτας, τοὺς μὲν ὀμμάτων ἄπο,
τοὺς δ' ἐν θυραίοις· οἱ δ' ἀφ' ἡσύχου ποδὸς
δύσκειαν ἐκτήσαντο καὶ ῥαιθυμίαν.
δίκη γὰρ οὐκ ἔνεστ' ἐν ὀφθαλμοῖς βροτῶν,

ὅστις πρὶν ἀνδρὸς σπλάγγνον ἐκμαθεῖν σαφῶς
στυγεῖ δεδορκῶς, οὐδὲν ἠδίκημένος,
χρῆ δὲ ξένον μὲν κάρτα προσχωρεῖν πόλει·
οὐδ' ἀστὸν ἦνεσ' ὅστις αὐθαδῆς γεγῶς
πικρὸς πολίταις ἐστὶν ἀμαθίας ὕπο.

ἐμοὶ δ' ἄελπτον πρᾶγμα προσπεσὸν τόδε
ψυχὴν διέφθαρκ'· οἴχομαι δὲ καὶ βίου
χάριν μεθεῖσα κατθανεῖν χρήζω, φίλαι.
ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα γινώσκω καλῶς,
κάκιστος ἀνδρῶν ἐκβέβηχ' οὐμὸς πόσις.

πάντων δ' ὅσ' ἔστ' ἔμψυχα καὶ γνώμην ἔχει
γυναϊκῆς ἐσμεν ἀθλιώτατον φυτόν·
ὡς πρῶτα μὲν δεῖ χρημάτων ὑπερβολῆι
πόσιν πρίασθαι, δεσπότην τε σώματος
λαβεῖν· κακοῦ γὰρ τοῦτ' ἔτ' ἄλγιον κακόν.

κάν τῶιδ' ἀγὼν μέγιστος, ἢ κακὸν λαβεῖν

ἢ χρηστόν. οὐ γὰρ εὐκλεεῖς ἀπαλλαγαι
γυναιξίν οὐδ' οἶόν τ' ἀνήνασθαι πόσιν.
ἔς καινὰ δ' ἦθη καὶ νόμους ἀφιγμένην
δεῖ μάντιν εἶναι, μὴ μαθοῦσαν οἴκοθεν,

οἴτωι μάλιστα χρήσεται ξυνευνέτηι.
κὰν μὲν τάδ' ἡμῖν ἐκπονουμέναισιν εὖ
πόσις ξυνοικῆι μὴ βίαι φέρων ζυγόν,
ζηλωτὸς αἰών· εἰ δὲ μή, θανεῖν χρεών.
ἀνήρ δ', ὅταν τοῖς ἔνδον ἄχθηται ξυνών,

ἔξω μολῶν ἔπαυσε καρδίαν ἄσης
ἢ πρὸς φίλον τιν' ἢ πρὸς ἥλικα τραπεῖς·
ἡμῖν δ' ἀνάγκη πρὸς μίαν ψυχὴν βλέπειν.
λέγουσι δ' ἡμᾶς ὡς ἀκίνδυνον βίον
ζῶμεν κατ' οἴκου, οἱ δὲ μάρνανται δορί·

κακῶς φρονοῦντες· ὡς τρεῖς ἂν παρ' ἀσπίδα
στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον ἢ τεκεῖν ἅπασ·
ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτὸς πρὸς σὲ κάμ' ἦκει λόγος·
σοὶ μὲν πόλις θ' ἦδ' ἐστὶ καὶ πατὴρ δόμοι
βίου τ' ὄνησις καὶ φίλων συνουσία,

ἐγὼ δ' ἔρημος ἄπολις οὔσ' ὑβρίζομαι
πρὸς ἀνδρός, ἐκ γῆς βαρβάρου λεληισμένη,
οὐ μητέρ', οὐκ ἀδελφόν, οὐχὶ συγγενῆ
μεθορμίσασθαι τῆσδ' ἔχουσα συμφορᾶς.
τοσοῦτον οὔν σου τυγχάνειν βουλήσομαι,

ἦν μοι πόρος τις μηχανή τ' ἐξευρεθῆι
πόσιν δίκην τῶνδ' ἀντιπέισασθαι κακῶν,
τὸν δόντα τ' αὐτῷ θυγατέρ' ἦν τ' ἐγήματο,
σιγᾶν. γυνὴ γὰρ τᾶλλα μὲν φόβου πλέα
κακὴ τ' ἔς ἀλκὴν καὶ σίδηρον εἰσορᾶν·

ὅταν δ' ἔς εὐνήν ἠδίκημένη κυρῆι,
οὐκ ἔστιν ἄλλη φρῆν μαιφονωτέρα.
Χο. δράσω τάδ'· ἐνδίκως γὰρ ἐκτείσηι πόσιν,
Μήδεια. πενθεῖν δ' οὔ σε θαυμάζω τύχας.

ὄρῳ δὲ καὶ Κρέοντα, τῆσδ' ἄνακτα γῆς,
στείχοντα, καινῶν ἄγγελον βουλευμάτων.

ΚΡΕΩΝ ·

σὲ τὴν σκυθρωπὸν καὶ πόσει θυμουμένην,
Μήδειαν εἶπον τῆσδε γῆς ἔξω περᾶν
φυγάδα, λαβοῦσαν δισσὰ σὺν σαυτῆι τέκνα,
καὶ μή τι μέλλειν· ὡς ἐγὼ βραβεὺς λόγου

τοῦδ' εἰμί, κοῦκ ἄπειμι πρὸς δόμους πάλιν,
πρὶν ἂν σε γαίας τερμόνων ἔξω βάλω.
Μη. αἰαῖ· πανώλης ἢ τάλαιν' ἀπόλλυμαι.
ἐχθροὶ γὰρ ἐξᾶσι πάντα δὴ κάλων,
κοῦκ ἔστιν ἄτης εὐπρόσοιστος ἔκβασις.

ἐρήσομαι δὲ καὶ κακῶς πάσχουσ' ὅμως·
τίνος μ' ἔκατι γῆς ἀποστέλλεις, Κρέον;
Κρ. δέδοικα σ' – οὐδὲν δεῖ παραμπίσχειν λόγους –
μὴ μοί τι δράσης παῖδ' ἀνήκεστον κακόν.
συμβάλλεται δὲ πολλὰ τοῦδε δείματος·

σοφὴ πέφυκας καὶ κακῶν πολλῶν ἴδρις,
λυπῆι δὲ λέκτρων ἀνδρὸς ἐστερημένη.
κλύω δ' ἀπειλεῖν σ', ὡς ἀπαγγέλλουσί μοι,
τὸν δόντα καὶ γήμαντα καὶ γαμουμένην
δράσειν τι. ταῦτ' οὖν πρὶν παθεῖν φυλάξομαι.

κρεῖσσον δέ μοι νῦν πρὸς σ' ἀπεχθέσθαι, γύναι,
ἢ μαλθακισθένθ' ὕστερον μέγα στένειν.
Μη. φεῦ φεῦ.
οὐ νῦν με πρῶτον, ἀλλὰ πολλάκις, Κρέον,
ἔβλαψε δόξα μεγάλα τ' εἴργασται κακά.
χρὴ δ' οὐποθ' ὅστις ἀρτίφρων πέφυκ' ἀνήρ

παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεσθαι σοφούς·
χωρὶς γὰρ ἄλλης ἤς ἔχουσιν ἀργίας
φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ.
σκαιοῖσι μὲν γὰρ καινὰ προσφέρων σοφὰ

δόξεις ἀχρεῖος κού σοφὸς πεφυκέναι·

τῶν δ' αὖ δοκούντων εἰδέναι τι ποικίλον
κρείσσων νομισθεῖς ἐν πόλει λυπρὸς φανῆι.
ἐγὼ δὲ καύτῃ τῆσδε κοινωνῶ τύχης,
σοφὴ γὰρ οὔσα, τοῖς μὲν εἰμ' ἐπίφθονος,
τοῖς δ' ἡσυχαία, τοῖς δὲ θατέρου τρόπου,

τοῖς δ' αὖ προσάντης· εἰμὶ δ' οὐκ ἄγαν σοφί.
σὺ δ' οὖν φοβῆθι με, μὴ τί πλημμελὲς πάθης;
οὐχ ὧδ' ἔχει μοι – μὴ τρέσης ἡμᾶς, Κρέον –
ὥστ' ἔς τυράννους ἄνδρας ἔξαμαρτάνειν.
σὺ γὰρ τί μ' ἠδίκηκας; ἔξέδου κόρην

ὄτῳ σε θυμὸς ἤγεν. ἀλλ' ἐμὸν πόσιν
μισῶ· σὺ δ', οἶμαι, σωφρονῶν ἔδρας τάδε.
καὶ νῦν τὸ μὲν σὸν οὐ φθονῶ καλῶς ἔχειν·
νυμφεύετ', εὔπράσσοιτε· τήνδε δὲ χθόνα
ἔάτε μ' οἰκεῖν. καὶ γὰρ ἠδίκημένοι

σιγησόμεσθα, κρεισσόνων νικώμενοι.
Κρ. λέγεις ἀκοῦσαι μαλθάκ', ἀλλ' ἔσω φρενῶν
ὄρρωδία μοι μὴ τι βουλευήης κακόν,
τοσῶνδε δ' ἦσσον ἢ πάρος πέποιθά σοι·
γυνὴ γὰρ ὀξύθυμος, ὡς δ' αὖτως ἀνήρ,

ραίων φυλάσσειν ἢ σιωπηλὸς σοφός.
ἀλλ' ἔξιθ' ὡς τάχιστα, μὴ λόγους λέγε·
ὡς ταῦτ' ἄραρε κούκ ἔχεις τέχνην ὅπως
μενεῖς παρ' ἡμῖν οὔσα δυσμενῆς ἐμοί.
Μη. μή, πρὸς σε γονάτων τῆς τε νεογάμου κόρης.

Κρ. λόγους ἀναλοῖς· οὐ γὰρ ἂν πείσαις ποτέ.
Μη. ἀλλ' ἐξελαῖς με κούδεν αἰδέσει λιτάς;
Κρ. φιλῶ γὰρ οὐ σέ μᾶλλον ἢ δόμους ἐμούς.
Μη. ὦ πατρίς, ὡς σου κάρτα νῦν μνεῖαν ἔχω.
Κρ. πλὴν γὰρ τέκνων ἔμοιγε φίλτατον πολὺ.

Μη. φεῦ φεῦ, βροτοῖς ἔρωτες ὡς κακὸν μέγα.

Κρ. ὅπως ἄν, οἶμαι, καὶ παραστῶσιν τύχαι.
Μη. Ζεῦ, μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὄς αἴτιος κακῶν.
Κρ. ἔρπ', ὦ ματαία, καὶ μ' ἀπάλλαξον πόνων.
Μη. πονοῦμεν ἡμεῖς κού πόνων κεχρήμεθα.

Κρ. τάχ' ἐξ ὀπαδῶν χειρὸς ὠσθήσῃ βίαι.
Μη. μὴ δῆτα τοῦτό γ', ἀλλὰ σ' αἰτοῦμαι, Κρέον.
Κρ. ὄχλον παρέξεις, ὡς ἔοικας, ὦ γύναι.
Μη. φευξοῦμεθ'· οὐ τοῦθ' ἰκέτευσά σου τυχεῖν.
Κρ. τί δαὶ βιάζῃ κούκ ἀπαλλάσσει χθονός;

Μη. μίαν με μείναι τήνδ' ἔασον ἡμέραν
καὶ ξυμπερᾶναι φροντίδ' ἢ φευξοῦμεθα,
παισίν τ' ἀφορμὴν τοῖς ἐμοῖς, ἐπεὶ πατήρ
οὐδὲν προτιμᾷ μηχανήσασθαι τέκνοις.
οἴκτιρε δ' αὐτούς· καὶ σύ τοι παίδων πατήρ

πέφυκας· εἰκὸς δέ σφιν εὐνοϊάν σ' ἔχειν.
τοῦμοῦ γὰρ οὐ μοι φροντίς, εἰ φευξοῦμεθα,
κείνους δὲ κλαίω συμφορᾷ κεχρημένους.
Κρ. ἤκιστα τοῦμὸν λῆμ' ἔφου τυραννικόν,
αἰδοῦμενος δὲ πολλὰ δὴ διέφθορα·

καὶ νῦν ὀρῶ μὲν ἐξαμαρτάνων, γύναι,
ὄμως δὲ τεύξῃ τοῦδε· προυννέπω δέ σοι,
εἴ σ' ἡ' ἰοῦσα λαμπὰς ὄψεται θεοῦ
καὶ παῖδας ἐντὸς τῆσδε τερμόνων χθονός,
θανῆι· λέλεκται μῦθος ἀψευδῆς ὄδε.

νῦν δ', εἰ μένειν δεῖ, μίμν' ἐφ' ἡμέραν μίαν·
οὐ γάρ τι δρᾶσεις δεινὸν ὦν φόβος μ' ἔχει.
Χο. [δύστανε γύναι,]
φεῦ φεῦ, μελέα τῶν σῶν ἀχέων.
ποῖ ποτε τρέψηι; τίνα πρὸς ξενίαν;

ἢ δόμον ἢ χθόνα σωτῆρα κακῶν
ἐξευρήσεις;
ὡς εἰς ἄπορόν σε κλύδωνα θεός,
Μήδεια, κακῶν ἐπόρευσε.

Μη. κακῶς πέπρακται πανταχῆι· τίς ἀντερεῖ;

ἀλλ' οὔτι ταῦτη ταῦτα, μὴ δοκεῖτέ πω.
ἔτ' εἶσ' ἀγῶνες τοῖς νεωστὶ νυμφίοις
καὶ τοῖσι κηδεύσασιν οὐ μικροὶ πόνοι.
δοκεῖς γὰρ ἂν με τόνδε θωπεῦσαί ποτε,
εἰ μὴ τι κερδαίνουσαν ἢ τεχνωμένην;

οὐδ' ἂν προσεῖπον οὐδ' ἂν ἠψάμην χεροῖν.
ὁ δ' ἐς τοσοῦτον μωρίας ἀφίκετο,
ὥστ' ἐξὸν αὐτῷ τᾶμ' ἐλεῖν βουλευήματα
γῆς ἐκβαλόντι, τήνδ' ἐφῆκεν ἡμέραν
μειναί μ', ἐν ἣι τρεῖς τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν νεκρούς

θήσω, πατέρα τε καὶ κόρην πόσιν τ' ἐμόν.
πολλὰς δ' ἔχουσα θανάσιμους αὐτοῖς ὁδοὺς,
οὐκ οἶδ' ὁποῖαι πρῶτον ἐγχειρῶ, φίλαι,
πότερον ὑφάψω δῶμα νυμφικὸν πυρί,
ἢ θηκτὸν ὥσω φάσγανον δι' ἥπατος,

σιγῆι δόμους ἐσβᾶσ', ἴν' ἔστρωται λέχος.
ἀλλ' ἐν τί μοι πρόσαντες· εἰ ληφθήσομαι
δόμους ὑπερβαίνουσα καὶ τεχνωμένη,
θανοῦσα θήσω τοῖς ἐμοῖς ἐχθροῖς γέλων.
κράτιστα τὴν εὐθειάν, ἣι πεφύκαμεν

σοφοὶ μάλιστα, φαρμάκοις αὐτοὺς ἐλεῖν.
εἶέν·
καὶ δὴ τεθνᾶσι· τίς με δέξεται πόλις;
τίς γῆν ἄσυλον καὶ δόμους ἐχεγγύους
ξένος παρασχών ρύσεται τούμὸν δέμας;
οὐκ ἔστι. μείνας' οὖν ἔτι μικρὸν χρόνον,

ἦν μὲν τις ἡμῖν πύργος ἀσφαλῆς φανῆι,
δόλωι μέτειμι τόνδε καὶ σιγῆι φόνον·
ἦν δ' ἐξελαύνηι ξυμφορὰ μ' ἀμήχανος,
αὐτὴ ξίφος λαβοῦσα, κεῖ μέλλω θανεῖν,
κτενῶ σφε, τόλμησ' εἶμι πρὸς τὸ καρτερόν.

οὐ γὰρ μὰ τὴν δέσποιναν ἦν ἐγὼ σέβω
μάλιστα πάντων καὶ ξυνεργὸν εἰλόμην,
Ἐκάτην, μυχοῖς ναίουσαν ἐστίας ἐμῆς,
χαίρων τις αὐτῶν τοῦμὸν ἀλγυνεῖ κέαρ.
πικροὺς δ' ἐγὼ σφιν καὶ λυγροὺς θήσω γάμους,

πικρὸν δὲ κῆδος καὶ φυγὰς ἐμὰς χθονός.
ἀλλ' εἶα· φεῖδου μηδὲν ὦν ἐπίστασαι,
Μήδεια, βουλεύουσα καὶ τεχνωμένη·
ἔρπ' ἐς τὸ δεινόν· νῦν ἀγὼν εὐψυχίας.
ὀραῖς ἂ πάσχεις· οὐ γέλωτα δεῖ σ' ὀφλεῖν

τοῖς Σισυφείοις τοῖς τ' Ἰάσονος γάμοις,
γεγῶσαν ἔσθλοῦ πατρὸς Ἥλιου τ' ἄπο.
ἐπίστασαι δέ· πρὸς δὲ καὶ πεφύκαμεν
γυναῖκες, ἐς μὲν ἔσθλ' ἀμηχανώταται,
κακῶν δὲ πάντων τέκτονες σοφώταται.

Στάσιμον α΄

{στρ.} Χο. ἄνω ποταμῶν ἱερῶν χωροῦσι παγαί,
καὶ δίκαια καὶ πάντα πάλιν στρέφεται.
ἀνδράσι μὲν δόλια βουλαί, θεῶν δ΄
οὐκέτι πίστις ἄραρε·

τὰν δ΄ ἐμὰν εὐκλειαν ἔχειν βιοτὰν στρέψουσι φᾶμαι·
ἔρχεται τιμὰ γυναικείῳ γένει·

οὐκέτι δυσκέλαδος φάμα γυναικῆς ἔξει.

{ἀντ.} μοῦσαι δὲ παλαιγενέων λήξουσ΄ ἀοιδῶν
τὰν ἐμὰν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύναν.
οὐ γὰρ ἐν ἀμετέροι γνώμαι λύρας

ᾧπασε θέσπιν ἀοιδὰν
Φοῖβος ἀγήτωρ μελέων· ἐπεὶ ἀντάχησ΄ ἂν ὕμνον
ἀρσένων γένναι. μακρὸς δ΄ αἰὼν ἔχει

πολλὰ μὲν ἀμετέραν ἀνδρῶν τε μοῖραν εἰπεῖν.

{στρ.} σὺ δ΄ ἐκ μὲν οἴκων πατρίων ἔπλευσας
μαινομένοι κραδίαι, διδύμους ὀρίσασα πόντου
πέτρας· ἐπὶ δὲ ξένα

ναίεις χθονί, τᾶς ἀνάδρου
κοίτας ὀλέσασα λέκτρον,
τάλαινα, φυγὰς δὲ χώρας

ἄτιμος ἐλαύνῃ.

{άντ.} βέβακε δ' ὄρκων χάρις, οὐδ' ἔτ' αἰδῶς

Ἑλλάδι τᾷ μεγάλαί μ' ἐμένει, αἰθερία δ' ἀνέπτα.

σοὶ δ' οὔτε πατρὸς δόμοι,

δύστανε, μεθορμίσασθαι

μόχθων πάρα, σῶν τε λέκτρων

ἄλλα βασίλεια κρείσσων

δόμοισιν ἐπέστα.

Ἐπεισόδιον β'

ΙΑΣΩΝ ·

οὐ νῦν κατεῖδον πρῶτον ἀλλὰ πολλάκις
τραχεῖαν ὄργην ὡς ἀμήχανον κακόν.
σοὶ γὰρ παρὸν γῆν τήνδε καὶ δόμους ἔχειν
κούφως φερούση κρεισσόνων βουλεύματα,

λόγων ματαίων οὐνεκ' ἐκπεσῆι χθονός.
κάμοι μὲν οὐδὲν πρᾶγμα· μὴ παύση ποτὲ
λέγουσ' Ἰάσον' ὡς κάκιστός ἐστ' ἀνήρ·
ἂ δ' ἐς τυράννους ἐστί σοι λελεγμένα,
πᾶν κέρδος ἡγοῦ ζημιουμένη φυγῆι.

κάγῳ μὲν αἰεὶ βασιλέων θυμουμένων
ὄργας ἀφήρουν καὶ σ' ἐβουλόμην μένειν·
σύ δ' οὐκ ἀνίεις μωρίας, λέγουσ' αἰεὶ
κακῶς τυράννους· τοιγὰρ ἐκπεσῆι χθονός.
ὅμως δὲ κάκ τῶνδ' οὐκ ἀπειρηκῶς φίλοις

ἦκω, τὸ σὸν δὲ προσκοπούμενος, γύναι,
ὡς μήτ' ἀχρήμων σὺν τέκνοισιν ἐκπέσης
μήτ' ἐνδεής του· πόλλ' ἐφέλκεται φυγῆ
κακὰ ξὺν αὐτῆι. καὶ γὰρ εἰ σύ με στυγεῖς,
οὐκ ἂν δυναίμην σοὶ κακῶς φρονεῖν ποτε.

Μη, ὦ παγκάκιστε, τοῦτο γάρ σ' εἰπεῖν ἔχω
γλώσσει μέγιστον εἰς ἀνανδρίαν κακόν·
ἦλθες πρὸς ἡμᾶς, ἦλθες ἔχθιστος γεγώς;

[θεοῖς τε κάμοι παντί τ' ἀνθρώπων γένει;]
οὔτοι θράσος τόδ' ἔστιν οὐδ' εὐτολμία,

φίλους κακῶς δράσαντ' ἐναντίον βλέπειν,
ἀλλ' ἢ μεγίστη τῶν ἐν ἀνθρώποις νόσων
πασῶν, ἀναΐδει· εὖ δ' ἐποίησας μολῶν·
ἐγὼ τε γὰρ λέξασα κουφισθήσομαι
ψυχὴν κακῶς σὲ καὶ σὺ λυπήσῃ κλύων.

ἐκ τῶν δὲ πρώτων πρῶτον ἄρξομαι λέγειν.
ἔσωσά σ', ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι
ταύτῳ συνεισέβησαν Ἀργῶιον σκάφος,
πεμφθέντα ταύρων πυρπνόων ἐπιστάτην
ζεύγλισι καὶ σπεροῦντα θανάσιμον γύην·

δράκοντά θ', ὃς πάγχρυσον ἀμπέχων δέρος
σπεύρει ἔσωιζε πολυπλόκοις ἄπυνος ὦν,
κτείνασ' ἀνέσχον σοι φάος σωτήριον.
αὐτὴ δὲ πατέρα καὶ δόμους προδοῦσ' ἐμοῦς
τὴν Πηλιῶτιν εἰς Ἴωλκὸν ἰκόμην

σὺν σοί, πρόθυμος μᾶλλον ἢ σοφωτέρα·
Πελίαν τ' ἀπέκτειν', ὥσπερ ἄλγιστον θανεῖν,
παίδων ἕπ' αὐτοῦ, πάντα τ' ἐξεῖλον φόβον.
καὶ ταῦθ' ὑφ' ἡμῶν, ὧς κάκιστ' ἀνδρῶν, παθῶν
προύδωκας ἡμᾶς, καινὰ δ' ἐκτήσω λέχη

παίδων γεγῶτων· εἰ γὰρ ἦσθ' ἄπαις ἔτι,
συγγνώστ' ἂν ἦν σοι τοῦδ' ἐρασθῆναι λέχους.
ὄρκων δὲ φροῦδη πίστις, οὐδ' ἔχω μαθεῖν
ἢ θεοὺς νομίζεις τοὺς τότε οὐκ ἄρχειν ἔτι,
ἢ καινὰ κείσθαι θέσμι' ἀνθρώποις τὰ νῦν,

ἐπεὶ σύννοισθά γ' εἰς ἔμ' οὐκ εὐορκος ὦν.
φεῦ δεξιὰ χεῖρ, ἧς σὺ πόλλ' ἐλαμβάνου,
καὶ τῶνδε γονάτων, ὡς μάτην κεχρῶισμεθα
κακοῦ πρὸς ἀνδρός, ἐλπίδων δ' ἡμάρτομεν.
ἄγ'· ὡς φίλωι γὰρ ὄντι σοι κοινώσομαι

– δοκοῦσα μὲν τί πρὸς γε σοῦ πράξειν καλῶς;
ὄμως δ' ἔρωτηθεὶς γὰρ αἰσχίων φανῆι –
νῦν ποῖ τράπωμαι; πότερα πρὸς πατρός δόμους,
οὐς σοὶ προδοῦσα καὶ πάτραν ἀφικόμην;
ἢ πρὸς ταλαίνας Πελιάδας; καλῶς γ' ἂν οὔν

δέξαινό μ' οἴκοις ὧν πατέρα κατέκτανον.
ἔχει γὰρ οὕτω· τοῖς μὲν οἴκοθεν φίλοις
ἐχθρὰ καθέστηχ', οὐς δέ μ' οὐκ ἐχρῆν κακῶς
δραῖν, σοὶ χάριν φέρουσα πολεμίους ἔχω.
τοιγὰρ με πολλαῖς μακαρίαν Ἑλληνίδων

ἔθηκας ἀντὶ τῶνδε· θαυμαστὸν δέ σε
ἔχω πόσιν καὶ πιστὸν ἢ τάλαιν' ἐγώ,
εἰ φεύξομαί γε γαῖαν ἐκβεβλημένη,
φίλων ἔρημος, σὺν τέκνοις μόνη μόνοις,
καλὸν γ' ὄνειδος τῷ νεωστὶ νυμφίω,

πτωχοὺς ἀλάσθαι παῖδας ἢ τ' ἔσωσά σε.
ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μὲν ὅς κίβδηλος ἦι
τεκμήρι' ἀνθρώποισιν ὡπασας σαφῆ,
ἀνδρῶν δ' ὅτωι χρή τὸν κακὸν διειδέναι,
οὐδεὶς χαρακτήρ ἐμπέφυκε σώματι;

Χο. δεινὴ τις ὀργὴ καὶ δυσίατος πέλει,
ὅταν φίλοι φίλοισι συμβάλωσ' ἔριν.
Ια. δεῖ μ', ὡς ἔοικε, μὴ κακὸν φῦναι λέγειν,
ἀλλ' ὥστε ναὸς κεδνὸν οἰακοστρόφον
ἄκροισι λαίφους κρασπέδοις ὑπεκδραμεῖν

τὴν σὴν στόμαργον, ὧ γύναι, γλωσσαλγίαν.
ἐγὼ δ', ἐπειδὴ καὶ λίαν πυργοῖς χάριν,
Κύπριν νομίζω τῆς ἐμῆς ναυκληρίας
σῶτειραν εἶναι θεῶν τε κἀνθρώπων μόνην.
σοὶ δ' ἔστι μὲν νοῦς λεπτός· ἀλλ' ἐπίφθονος

λόγος διελθεῖν, ὡς Ἔρωσ σ' ἠνάγκασε
τόξοις ἀφύκτοις τοῦμὸν ἐκσῶσαι δέμας.
ἀλλ' οὐκ ἀκριβῶς αὐτὸ θήσομαι λίαν·

ὄπηι γὰρ οὖν ὠνησας, οὐ κακῶς ἔχει.
μείζω γε μέντοι τῆς ἐμῆς σωτηρίας

εἴληφας ἢ δέδωκας, ὡς ἐγὼ φράσω.
πρῶτον μὲν Ἑλλάδ' ἀντὶ βαρβάρου χθονὸς
γαῖαν κατοικεῖς καὶ δίκην ἐπίστασαι
νόμοις τε χρῆσθαι μὴ πρὸς ἰσχύος χάριν·
πάντες δέ σ' ἦισθοντ' οὔσαν Ἑλληνες σοφὴν

καὶ δόξαν ἔσχες· εἰ δὲ γῆς ἐπ' ἐσχάτοις
ὄροισιν ὠικεῖς, οὐκ ἂν ἦν λόγος σέθεν.
εἴη δ' ἔμοιγε μήτε χρυσὸς ἐν δόμοις
μήτ' Ὀρφέως κάλλιον ὑμνῆσαι μέλος,
εἰ μὴ ἴσημος ἢ τύχη γένοιτό μοι.

τοσαῦτα μὲν σοι τῶν ἐμῶν πόνων πέρι
ἔλεξ'· ἄμιλλαν γὰρ σὺ προὔθηκας λόγων.
ἂ δ' ἐς γάμους μοι βασιλικούς ὠνείδισας,
ἐν τῷδε δεῖξω πρῶτα μὲν σοφὸς γεγώς,
ἔπειτα σώφρων, εἶτά σοι μέγας φίλος

καὶ παισὶ τοῖς ἐμοῖσιν – ἀλλ' ἔχ' ἦσυχος.
ἐπεὶ μετέστην δεῦρ' Ἴωλκίας χθονὸς
πολλὰς ἐφέλκων συμφορὰς ἀμηχάνους,
τί τοῦδ' ἂν εὐρημ' ἠῦρον εὐτυχέστερον
ἢ παῖδα γῆμαι βασιλέως φυγὰς γεγώς;

οὐχ, ἦι σὺ κνίζηι, σὸν μὲν ἐχθαίρων λέχος,
καινῆς δὲ νύμφης ἡμέρωι πεπληγμένος,
οὐδ' εἰς ἄμιλλαν πολύτεκνον σπουδῆν ἔχων·
ἄλις γὰρ οἱ γεγῶτες οὐδὲ μέμφομαι·
ἀλλ' ὡς, τὸ μὲν μέγιστον, οἰκοῖμεν καλῶς

καὶ μὴ σπανιζοίμεσθα, γιγνώσκων ὅτι
πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδῶν φίλον,
παῖδας δὲ θρέψαιμ' ἀξίως δόμων ἐμῶν
σπεύρας τ' ἀδελφοὺς τοῖσιν ἐκ σέθεν τέκνοις
ἐς ταυτό θείην, καὶ ξυναρτήσας γένος

εὐδαιμονοῖμην σοί τε γὰρ παίδων τί δεῖ;
ἐμοί τε λύει τοῖσι μέλλουσιν τέκνοις
τὰ ζῶντ' ὀνήσαι. μῶν βεβούλευμαι κακῶς;
οὐδ' ἂν σὺ φαίης, εἴ σε μὴ κνίζοι λέχος.
ἀλλ' ἐς τοσοῦτον ἤκεθ' ὥστ' ὀρθομένης

εὐνῆς γυναῖκες πάντ' ἔχειν νομίζετε,
ἦν δ' αὖ γένηται ξυμφορά τις ἐς λέχος,
τὰ λῶιστα καὶ κάλλιστα πολεμιώτατα
τίθεσθε. χρῆν γὰρ ἄλλοθὲν ποθεν βροτούς
παῖδας τεκνοῦσθαι, θῆλυ δ' οὐκ εἶναι γένος·

χοῦτως ἂν οὐκ ἦν οὐδὲν ἀνθρώποις κακόν.
Χο. Ἰᾶσον, εὖ μὲν τοῦσδ' ἐκόσμησας λόγους·
ὅμως δ' ἔμοιγε, κεῖ παρὰ γνώμην ἐρῶ,
δοκεῖς προδοὺς σὴν ἄλοχον οὐ δίκαια δρᾶν.
Μη. ἦ πολλὰ πολλοῖς εἰμι διάφορος βροτῶν.

ἐμοὶ γὰρ ὅστις ἄδικος ὦν σοφὸς λέγειν
πέφυκε, πλείστην ζημίαν ὀφλισκάνει·
γλώσση γὰρ αὐχῶν τᾶδικ' εὖ περιστελεῖν,
τολμαῖ πανουργεῖν· ἔστι δ' οὐκ ἄγαν σοφός.
ὡς καὶ σὺ· μὴ νυν εἰς ἔμ' εὐσχήμων γένηι

λέγειν τε δεινός. ἔν γὰρ ἐκτενεῖ σ' ἔπος·
χρῆν σ', εἴπερ ἦσθα μὴ κακός, πείσαντά με
γαμεῖν γάμον τόνδ', ἀλλὰ μὴ σιγῆι φίλων.
Ἰα. καλῶς γ' ἂν οὖν σὺ τῶιδ' ὑπηρέτεις λόγῳ,
εἴ σοι γάμον κατεῖπον, ἦτις οὐδὲ νῦν

τολμαῖς μεθεῖναι καρδίας μέγαν χόλον.
Μη. οὐ τοῦτό σ' εἶχεν, ἀλλὰ βάρβαρον λέχος
πρὸς γῆρας οὐκ εὐδοξον ἐξέβαινέ σοι.
Ἰα. εὖ νυν τόδ' ἴσθι, μὴ γυναικὸς οὖνεκα
γῆμαί με λέκτρα βασιλέων ἂ νῦν ἔχω,

ἀλλ', ὥσπερ εἶπον καὶ πάρος, σῶσαι θέλω
σέ, καὶ τέκνοισι τοῖς ἐμοῖς ὁμοσπόρους
φῦσαι τυράννους παῖδας, ἔρυμα δώμασι.

Μη. μή μοι γένοιτο λυπρὸς εὐδαίμων βίος
μηδ' ὄλβος ὅστις τὴν ἐμὴν κνίζοι φρένα.

Ια. οἷσθ' ὡς μέτευξαι, καὶ σοφωτέρα φανῆι;
τὰ χρηστὰ μή σοι λυπρὰ φαίνεσθω ποτέ,
μηδ' εὐτυχοῦσα δυστυχῆς εἶναι δόκει.
Μη. ὕβριζ', ἐπειδὴ σοὶ μὲν ἔστ' ἀποστροφή,
ἐγὼ δ' ἔρημος τήνδε φευξοῦμαι χθόνα.

Ια. αὐτὴ τὰδ' εἴλου· μηδέν' ἄλλον αἰτιῶ.
Μη. τί δρῶσα; μῶν γαμοῦσα καὶ προδοῦσά σε;
Ια. ἀρὰς τυράννοις ἀνοσίους ἀρωμένη.
Μη. καὶ σοῖς ἀραία γ' οὔσα τυγχάνω δόμοις.
Ια. ὡς οὐ κρινοῦμαι τῶνδ' εἰ σοὶ τὰ πλείονα.

ἀλλ', εἴ τι βούλησι παῖσιν ἢ σαυτῆς φυγῆι
προσωφέλημα χρημάτων ἐμῶν λαβεῖν,
λέγ'· ὡς ἔτοιμος ἀφθόνω δοῦναι χερσὶ
ξένοις τε πέμπειν σύμβολ', οἳ δράσουσί σ' εὔ.
καὶ ταῦτα μὴ θέλουσα μωρανεῖς, γύναι·

λήξασα δ' ὀργῆς κερδανεῖς ἀμείνονα.
Μη. οὔτ' ἂν ξένοισι τοῖσι σοῖς χρησαίμεθ' ἂν,
οὔτ' ἂν τι δεξαίμεσθα, μηδ' ἡμῖν δίδου·
κακοῦ γὰρ ἀνδρὸς δῶρ' ὄνησιν οὐκ ἔχει.
Ια. ἀλλ' οὔν ἐγὼ μὲν δαίμονας μαρτύρομαι,

ὡς πάνθ' ὑπουργεῖν σοὶ τε καὶ τέκνοις θέλω·
σοὶ δ' οὐκ ἀρέσκει τὰγάθ', ἀλλ' αὐθαδίαί
φίλους ἀπωθῆι· τοιγὰρ ἀλγυνῆι πλέον.
Μη. χώρει· πόθωι γὰρ τῆς νεοδημήτου κόρης
αἰρήνῃ χρονίζων δωμάτων ἐξώπιος.

νύμφευ'· ἴσως γάρ – σὺν θεῶι δ' εἰρήσεται –
γαμεῖς τοιοῦτον ὥστε ἀρνεῖσθαι γάμον.

Στάσιμον β'

{στρ.} Χο. ἔρωτες ὑπὲρ μὲν ἄγαν
ἐλθόντες οὐκ εὐδοξίαν
οὐδ' ἀρετὰν παρέδωκαν

ἀνδράσιν· εἰ δ' ἄλις ἔλθοι
Κύπρις, οὐκ ἄλλα θεὸς εὐχαρὶς οὕτως.
μήποτ', ὧ δέσποιν', ἐπ' ἐμοὶ χρυσέων τόξων ἐφείης
ἡμέρωι χρίσασ' ἀφυκτον οἰστόν.

{ἀντ.} στέργοι δέ με σωφροσύνα,
δῶρημα κάλλιστον θεῶν·
μηδέ ποτ' ἀμφιλόγους ὀρ-
γὰς ἀκόρεστά τε νείκη
θυμὸν ἐκπλήξασ' ἑτέροις ἐπὶ λέκτροις

προσβάλοι δεινὰ Κύπρις, ἀπτολέμους δ' εὐνὰς σεβίζουσ'
ὀξύφρων κρίνοι λέχη γυναικῶν.

{στρ.} ὦ πατρίς, ὦ δῶματα, μὴ
δῆτ' ἄπολις γενοίμαν

τὸν ἀμηχανίας ἔχουσα
δυσπέρατον αἰῶν',
οἰκτρότατον ἀχέων.
θανάτῳ θανάτῳ πάρος δαμείην
ἡμέραν τάνδ' ἐξανύσασα· μό-

χθων δ' οὐκ ἄλλος ὑπερθεν ἢ
γᾶς πατρίας στέρεσθαι.

{άντ.} εἶδομεν, οὐκ ἐξ ἐτέρων
μῦθον ἔχω φράσασθαι·

σὲ γὰρ οὐ πόλις, οὐ φίλων τις
ᾤκτισεν παθοῦσαν
δεινότατα παθέων.
ἀχάριστος ὄλοιθ' , ὅτῳ πάρεστιν

μὴ φίλους τιμᾶν καθαρᾶν ἀνοί-
ξαντα κληῖδα φρενῶν· ἐμοὶ
μὲν φίλος οὐποτ' ἔσται.

Ἐπεισόδιον γ'

ΑΙΓΕΥΣ ·

Μήδεια, χαῖρε· τοῦδε γάρ προοίμιον
κάλλιον οὐδεὶς οἶδε προσφωνεῖν φίλους.

Μη. ὦ χαῖρε καὶ σύ, παῖ σοφοῦ Πανδίωνος,
Αἰγεῦ. πόθεν γῆς τῆσδ' ἐπιστρωφᾷ πέδον;
Αι. Φοίβου παλαιὸν ἐκλιπῶν χρηστήριον.
Μη. τί δ' ὀμφαλὸν γῆς θεσπιωιδὸν ἐστάλης;
Αι. παίδων ἐρευνῶν σπέρμ' ὅπως γένοιτό μοι.

Μη. πρὸς θεῶν – ἄπαις γὰρ δεῦρ' αἰεὶ τείνεις βίον;
Αι. ἄπαιδές ἐσμεν δαίμονός τινος τύχηι.
Μη. δάμαρτος οὔσης, ἢ λέχους ἄπειρος ὦν;
Αι. οὐκ ἐσμέν εὐνής ἄζυγες γαμηλίου.
Μη. τί δῆτα Φοῖβος εἶπέ σοι παίδων πέρι;

Αι. σοφώτερ' ἢ κατ' ἄνδρα συμβαλεῖν ἔπη.
Μη. θέμις μὲν ἡμᾶς χρησμὸν εἰδέναί θεοῦ;
Αι. μάλιστ', ἐπεὶ τοι καὶ σοφῆς δεῖται φρενός.
Μη. τί δῆτ' ἔχρησε; λέξον, εἰ θέμις κλύειν.
Αι. ἀσκοῦ με τὸν προὔχοντα μὴ λῦσαι πόδα –

Μη. πρὶν ἂν τί δράσης ἢ τίν' ἐξίκηι χθόνα;
Αι. πρὶν ἂν πατρώϊαν αὔθις ἐστίαν μόλω.
Μη. σὺ δ' ὡς τί χρήζων τήνδε ναυστολεῖς χθόνα;
Αι. Πιτθεύς τις ἔστι, γῆς ἄναξ Τροζηνίας ...
Μη. παῖς, ὡς λέγουσι, Πέλοπος, εὐσεβέστατος.

Αι. τούτῳ θεοῦ μάντευμα κοινῶσαι θέλω.
Μη. σοφὸς γὰρ ἀνὴρ καὶ τρίβων τὰ τοιάδε.
Αι. κάμοί γε πάντων φίλτατος δορυξένων.
Μη. ἀλλ' εὐτυχοῖς καὶ τύχοις ὄσων ἐρᾶις.
Αι. τί γὰρ σὸν ὄμμα χρώς τε συντέτηχ' ὄδε;

Μη. Αἰγεῦ, κάκιστός ἐστί μοι πάντων πόσις.
Αι. τί φήεις; σαφῶς μοι σὰς φράσον δυσθυμίας.
Μη. ἀδικεῖ μ' Ἰάσων οὐδὲν ἐξ ἔμοῦ παθῶν.
Αι. τί χρῆμα δράσας; φράζε μοι σαφέστερον.
Μη. γυναῖκ' ἐφ' ἡμῖν δεσπότην δόμων ἔχει.

Αι. οὐ που τετόλμηκ' ἔργον αἴσχιστον τόδε;
Μη. σάφ' ἴσθ' ἄτιμοι δ' ἐσμέν οἱ πρὸ τοῦ φίλοι.
Αι. πότερον ἐρασθεῖς ἢ σὸν ἐχθαίρων λέχος;
Μη. μέγαν γ' ἔρωτα πιστὸς οὐκ ἔφυ φίλοις.
Αι. ἴτω νυν, εἶπερ, ὡς λέγεις, ἐστὶν κακός.

Μη. ἀνδρῶν τυράννων κῆδος ἠράσθη λαβεῖν.
Αι. δίδωσι δ' αὐτῶι τίς; πέραινέ μοι λόγον.
Μη. Κρέων, ὃς ἄρχει τῆσδε γῆς Κορινθίας.
Αι. συγγνωστὰ μὲν τάρ' ἦν σε λυπεῖσθαι, γύναι.
Μη. ὄλωλα· καὶ πρὸς γ' ἐξελαύνομαι χθονός.

Αι. πρὸς τοῦ; τόδ' ἄλλο καινὸν αὖ λέγεις κακόν.
Μη. Κρέων μ' ἐλαύνει φυγάδα γῆς Κορινθίας.
Αι. εἶαι δ' Ἰάσων; οὐδὲ ταῦτ' ἐπήνεσα.
Μη. λόγῳ μὲν οὐχί, καρτερεῖν δὲ βούλεται.
ἀλλ' ἄντομαί σε τῆσδε πρὸς γενειάδος

γονάτων τε τῶν σῶν ἰκεσία τε γίγνομαι,
οἴκτιρον οἴκτιρόν με τὴν δυσδαίμονα
καὶ μὴ μ' ἔρημον ἐκπεσοῦσαν εἰσίδης,
δέξαι δὲ χώραι καὶ δόμοις ἐφέστιον.
οὕτως ἔρωσ σοι πρὸς θεῶν τελεσφόρος

γένοιτο παίδων, καυτὸς ὄλβιος θάνοις.
εὐρημα δ' οὐκ οἶσθ' οἷον ἠῦρηκας τόδε·
παύσω γέ σ' ὄντ' ἄπαιδα καὶ παίδων γονάς

σπειραί σε θήσω· τοιάδ' οἶδα φάρμακα.
Αι. πολλῶν ἕκατι τήνδε σοι δοῦναι χάριν,

γύναι, πρόθυμός εἰμι, πρῶτα μὲν θεῶν,
ἔπειτα παίδων ὧν ἐπαγγέλληι γονάς·
ἔς τοῦτο γὰρ δὴ φροῦδός εἰμι πᾶς ἐγώ.
οὔτω δ' ἔχει μοι· σοῦ μὲν ἐλθούσης χθόνα,
πειράσομαί σου προξενεῖν δίκαιος ὧν.

τοσόν γε μέντοι σοι προσημαίνω, γύναι·
ἐκ τῆσδε μὲν γῆς οὐ σ' ἄγειν βουλήσομαι,
αὐτὴ δ' ἑάνπερ εἰς ἐμούςς ἔλθῃς δόμους,
μενεῖς ἄσυλος κοῦ σε μὴ μεθῶ τι.
ἐκ τῆσδε δ' αὐτὴ γῆς ἀπαλλάσσοι πόδα·

ἀναίτιος γὰρ καὶ ξένοις εἶναι θέλω.
Μη. ἔσται τάδ'· ἀλλὰ πίστις εἰ γένοιτό μοι
τούτων, ἔχοιμ' ἂν πάντα πρὸς σέθεν καλῶς.
Αι. μῶν οὐ πέποιθας; ἢ τί σοι τὸ δυσχερές;
Μη. πέποιθα· Πελίου δ' ἐχθρός ἐστί μοι δόμος

Κρέων τε. τούτοις δ' ὀρκίοισι μὲν ζυγεῖς
ἄγουσιν οὐ μεθεῖ' ἂν ἐκ γαίας ἐμέ·
λόγοις δὲ συμβάς καὶ θεῶν ἀνώμοτος
φίλος γένοι' ἂν κάπῃ κηρυκεύμασιν
οὐκ ἂν πίθοιο· τὰμὰ μὲν γὰρ ἀσθενῆ,

τοῖς δ' ὄλβος ἐστί καὶ δόμος τυραννικός.
Αι. πολλὴν ἔλεξας, ὦ γύναι, προμηθίαν·
ἀλλ', εἰ δοκεῖ σοι, δρᾶν τάδ' οὐκ ἀφίσταμαι.
ἐμοί τε γὰρ τάδ' ἐστὶν ἀσφαλέστατα,
σκῆψίν τιν' ἐχθροῖς σοῖς ἔχοντα δεικνύναι,

τὸ σόν τ' ἄραρε μᾶλλον. ἐξηγοῦ θεοῦς.
Μη. ὄμνυ ἐδὸν Γῆς, πατέρα θ' Ἥλιον πατρός
τούμοῦ, θεῶν τε συντιθείς ἅπαν γένος.
Αι. τί χρῆμα δράσειν ἢ τί μὴ δράσειν; λέγε.
Μη. μήτ' αὐτὸς ἐκ γῆς σῆς ἔμ' ἐκβαλεῖν ποτε,

μήτ' ἄλλος ἦν τις τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν ἄγειν
χρήϊζι, μεθήσειν ζῶν ἐκουσίω τρόπῳ.
Αἰ. ὄμνυμι Γαίαν λαμπρὸν Ἥλιου τε φῶς
θεοῦς τε πάντας ἐμμενεῖν ἅ σου κλύω.
Μη. ἀρκεῖ· τί δ' ὄρκῳ τῶιδε μὴ ἰμμένων πάθοις;

Αἰ. ἂ τοῖσι δυσσεβοῦσι γίγνεται βροτῶν.
Μη. χαίρων πορεύου· πάντα γὰρ καλῶς ἔχει.
κἀγὼ πόλιν σὴν ὡς τάχιστ' ἀφίξομαι,
πράξασ' ἂ μέλλω καὶ τυχοῦσ' ἂ βούλομαι.
Χο. ἀλλά σ' ὁ Μαίαις πομπαῖος ἄναξ

πελάσειε δόμοις, ὧν τ' ἐπίνοιαν
σπεύδεις κατέχων πράξειας, ἐπεὶ
γενναῖος ἀνὴρ,
Αἰγεῦ, παρ' ἐμοὶ δεδόκησαι.

Μη. ὦ Ζεῦ Δίκη τε Ζηνὸς Ἥλιου τε φῶς,

νῦν καλλίνικοι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν, φίλοι,
γενησόμεσθα κεῖς ὁδὸν βεβήκαμεν·
νῦν [δ'] ἐλπίς ἐχθροῦς τοὺς ἐμοὺς τείσειν δίκην.
οὔτος γὰρ ἀνὴρ ἦι μάλιστ' ἐκάμνομεν
λιμὴν πέφανται τῶν ἐμῶν βουλευμάτων·

ἐκ τοῦδ' ἀναψόμεσθα πρυμνήτην κάλων,
μολόντες ἄστῳ καὶ πόλισμα Παλλάδος.
ἤδη δὲ πάντα τάμά σοι βουλευμάτα
λέξω· δέχου δὲ μὴ πρὸς ἡδονὴν λόγους.
πέμψασ' ἐμῶν τιν' οἰκετῶν Ἴασονα

ἐς ὄψιν ἐλθεῖν τὴν ἐμὴν αἰτήσομαι·
μολόντι δ' αὐτῷ μαλθακοὺς λέξω λόγους,
ὡς καὶ δοκεῖ μοι ταῦτα, καὶ καλῶς ἔχειν
γάμους τυράννων οὓς προδοὺς ἡμᾶς ἔχει·
καὶ ξύμφορ' εἶναι καὶ καλῶς ἐγνωσμένα.

παῖδας δὲ μείναι τοὺς ἐμοὺς αἰτήσομαι,
οὐχ ὡς λιποῦσ' ἂν πολεμίας ἐπὶ χθονός

ἐχθροῖσι παῖδας τοὺς ἐμοὺς καθυβρίσαι,
ἀλλ' ὡς δόλοισι παῖδα βασιλέως κτάνω.
πέμπω γὰρ αὐτοὺς δῶρ' ἔχοντας ἐν χεροῖν,

νύμφη φέροντας, τήνδε μὴ φυγεῖν χθόνα,
λεπτόν τε πέπλον καὶ πλόκον χρυσήλατον·
κᾶνπερ λαβοῦσα κόσμον ἀμφιθῆι χροί,
κακῶς ὀλεῖται πᾶς θ' ὅς ἂν θίγηι κόρης·
τοιοῖσδε χρίσω φαρμάκοις δωρήματα.

ἐνταῦθα μέντοι τόνδ' ἀπαλλάσσω λόγον·
ὦμωξα δ' οἶον ἔργον ἔστ' ἐργαστέον
τοῦντεῦθεν ἡμῖν· τέκνα γὰρ κατακτενῶ
τάμ'. οὕτις ἔστιν ὅστις ἐξαιρήσεται·
δόμον τε πάντα συγγέασ' Ἰάσονος

ἔξιμι γαίης, φιλάτων παίδων φόνον
φεύγουσα καὶ τλαῖσ' ἔργον ἀνοσιώτατον.
οὐ γὰρ γελᾶσθαι τλητόν ἐξ ἐχθρῶν, φίλοι.
ἴτω· τί μοι ζῆν κέρδος; οὔτε μοι πατρίς
οὔτ' οἶκος ἔστιν οὔτ' ἀποστροφή κακῶν.

ἡμάρτανον τόθ' ἡνίκ' ἐξελίμπανον
δόμους πατρώιους, ἀνδρὸς Ἑλληνος λόγοις
πειθεῖσ', ὃς ἡμῖν σὺν θεῷ τείσει δίκην.
οὔτ' ἐξ ἐμοῦ γὰρ παῖδας ὄψεται ποτε
ζῶντας τὸ λοιπὸν οὔτε τῆς νεοζύγου

νύμφης τεκνώσει παῖδ', ἐπεὶ κακῶς κακὴν
θανεῖν σφ' ἀνάγκη τοῖς ἐμοῖσι φαρμάκοις.
μηδεὶς με φαύλην κάσθηνῆ νομιζέτω
μηδ' ἡσυχαιάν ἀλλὰ θατέρου τρόπου,
βαρεῖαν ἐχθροῖς καὶ φίλοισιν εὐμενῆ·

τῶν γὰρ τοιούτων εὐκλεέστατος βίος.
Χο. ἐπεὶπερ ἡμῖν τόνδ' ἐκοίνωσας λόγον,
σέ τ' ὠφελεῖν θέλουσα, καὶ νόμοις βροτῶν
ξυλλαμβάνουσα, δρᾶν σ' ἀπεννέπω τάδε.
Μη. οὐκ ἔστιν ἄλλως· σοὶ δὲ συγγνώμη λέγειν

τάδ' ἐστί, μὴ πάσχουσαν, ὡς ἐγώ, κακῶς.
Χο. ἀλλὰ κτανεῖν σὸν σπέρμα τολμήσεις, γύναι;
Μη. οὕτω γὰρ ἂν μάλιστα δηχθεῖη πόσις.
Χο. σὺ δ' ἂν γένοιό γ' ἀθλιωτάτη γυνή.
Μη. ἴτω· περισσοὶ πάντες οὖν μέσῳ λόγοι.

ἀλλ' εἶα χῶρει καὶ κόμιζ' Ἰάσονα·
ἐς πάντα γὰρ δὴ σοὶ τὰ πιστὰ χρώμεθα.
λέξις δὲ μηδὲν τῶν ἐμοὶ δεδογμένων,
εἵπερ φρονεῖς εὖ δεσπόταις γυνή τ' ἔφυς.

Στάσιμον γ'

{στρ.} Χο. Ἐρεχθεΐδαι τὸ παλαιὸν ὄλβιοι
καὶ θεῶν παῖδες μακάρων, ἱεῖᾶς

χώρας ἀπορθήτου τ' ἄπο, φερβόμενοι
κλεινοτάταν σοφίαν, αἰεὶ διὰ λαμπροτάτου
βαίνοντες ἀβρῶς αἰθέρος, ἔνθα ποθ' ἀγνάς

έννεα Πιερίδας Μούσας λέγουσι
ξανθὰν Ἀρμονίαν φυτεῦσαι·

{άντ.} τοῦ καλλινάου τ' ἐπὶ Κηφισοῦ ῥοαῖς
τὰν Κύπριν κλήζουσιν ἀφυσσαμέναν
χώρας καταπνεῦσαι μετρίας ἀνέμων

ἠδυνόους αὔρας· αἰεὶ δ' ἐπιβαλλομένην
χαίταισιν εὐώδη ῥοδέων πλόκον ἀνθέων
ταῖ Σοφίαι παρῆδρους πέμπειν Ἔρωτας,

παντοίας ἀρετᾶς ξυνεργούς.

{στρ.} πῶς οὖν ἱερῶν ποταμῶν
ἢ πόλις ἢ φίλων
πόμπιμός σε χώρα
τὰ παιδολέτειραν ἔξει,

τὰν οὐχ ὀσίαν μετ' ἄλλων;

σκέψαι τεκέων πλαγάν,
σκέψαι φόνον οἶον αἴρηι.
μή, πρὸς γονάτων σε πάντη
πάντως ἰκετεύομεν,

τέκνα φονεύσης,

{άντ.} πόθεν θράσος ἢ φρενὸς ἢ
χειρὶ τέκνων σέθεν
καρδίαι τε λήψηι
δεινὰν προσάγουσα τόλμαν;

πῶς δ' ὄμματα προσβαλοῦσα
τέκνοις ἄδακρυν μοῖραν
σχήσεις φόνου; οὐ δύναση,
παίδων ἰκετᾶν πιτνόντων,
τέγξαι χέρα φοινίαν

τλάμονι θυμῶι.

Ἐπεισόδιον δ'

Ια. ἦκω κελευσθεῖς· καὶ γὰρ οὔσα δυσμενῆς
οὐ τὰν ἀμάρτοις τοῦδ' ἔγ', ἀλλ' ἀκούσομαι
τί χρῆμα βούλῃ καινὸν ἐξ ἔμοῦ, γύναι.
Μη. Ἰᾶσον, αἰτοῦμαι σε τῶν εἰρημένων

συγγνώμον' εἶναι· τὰς δ' ἐμὰς ὀργὰς φέρειν
εἰκός σ', ἐπεὶ νῶν πόλλ' ὑπείργασται φίλα.
ἐγὼ δ' ἐμαυτῇ διὰ λόγων ἀφικόμην
κάλειδόρησα· σχετλία, τί μαίνομαι
καὶ δυσμεναίνω τοῖσι βουλεύουσιν εὔ,

ἐχθρὰ δὲ γαίας κοιράνοις καθίσταμαι
πόσει θ', ὅς ἡμῖν δρᾷ τὰ συμφορώτατα,
γῆμας τύραννον καὶ κασιγνήτους τέκνοις
ἐμοῖς φυτεύων; οὐκ ἀπαλλαχθήσομαι
θυμοῦ – τί πάσχω; – θεῶν ποριζόντων καλῶς;

οὐκ εἰσὶ μὲν μοι παῖδες, οἷδα δὲ χθόνα
φεύγοντας ἡμᾶς καὶ σπανίζοντας φίλων;
ταῦτ' ἐννοηθεῖσ' ἠισθόμην ἀβουλίαν
πολλὴν ἔχουσα καὶ μάτην θυμουμένη.
νῦν οὖν ἐπαινῶ· σωφρονεῖν τ' ἐμοὶ δοκεῖς

κῆδος τόδ' ἡμῖν προσλαβών, ἐγὼ δ' ἄφρων,
ἧ χρῆν μετεῖναι τῶνδε τῶν βουλευμάτων
καὶ ξυμπεραίνειν καὶ παρεστάναι λέχει
νύμφην τε κηδεύουσιν ἦδεσθαι σέθεν.

ἀλλ' ἔσμεν οἷόν ἔσμεν, οὐκ ἐρῶ κακόν,

γυναῖκες· οὐκ οὖν χρῆν σ' ὁμοιοῦσθαι κακοῖς,
οὐδ' ἀντιτείνειν νήπι' ἀντὶ νηπίων.
παριέμεσθα, καί φαμεν κακῶς φρονεῖν
τότ', ἀλλ' ἄμεινον νῦν βεβούλευμαι τάδε·
ὦ τέκνα τέκνα, δεῦτε, λείπετε στέγας,

ἐξέλθετ', ἀσπάσασθε καὶ προσείπατε
πατέρα μεθ' ἡμῶν, καὶ διαλλάχθηθ' ἅμα
τῆς πρόσθεν ἔχθρας ἐς φίλους μητρὸς μέτα·
σπονδαὶ γὰρ ἡμῖν καὶ μεθέστηκεν χόλος.
λάβεσθε χειρὸς δεξιᾶς· οἶμοι, κακῶν

ὡς ἐννοοῦμαι δὴ τι τῶν κεκρυμμένων.
ἄρ', ὦ τέκν', οὕτω καὶ πολὺν ζῶντες χρόνον
φίλην ὀρέξετ' ὠλένην; τάλαιν' ἐγώ,
ὡς ἀρτίδακρὺς εἰμι καὶ φόβου πλέα.
χρόνῳ δὲ νεῖκος πατρὸς ἐξαιρουμένη

ὄψιν τέρειναν τήνδ' ἔπλησα δακρῶν.
Χο. κάμοι κατ' ὄσων χλωρὸν ὠρμήθη δάκρυ·
καὶ μὴ προβαίη μείζον ἢ τὸ νῦν κακόν.
Ια. αἰνῶ, γύναι, τάδ', οὐδ' ἐκεῖνα μέμφομαι·
εἰκὸς γὰρ ὀργὰς θῆλυ ποιεῖσθαι γένος

γάμους παρεμπολῶντος ἀλλοίους πόσει.
ἀλλ' ἐς τὸ λῶιον σὸν μεθέστηκεν κέαρ,
ἔγνωσ δὲ τὴν νικῶσαν, ἀλλὰ τῷ χρόνῳ,
βουλήν· γυναικὸς ἔργα ταῦτα σώφρονος.
ὕμῖν δέ, παῖδες, οὐκ ἀφροντίστως πατήρ

πολλὴν ἔθηκε σὺν θεοῖς σωτηρίαν·
οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆσδε γῆς Κορινθίας
τὰ πρῶτ' ἔσεσθαι σὺν κασιγνήτοις ἔτι.
ἀλλ' αὐξάνεσθε· τᾶλλα δ' ἐξεργάζεται
πατήρ τε καὶ θεῶν ὅστις ἐστὶν εὐμενής·

ἴδοιμι δ' ὑμᾶς εὐτραφεῖς ἥβης τέλος

μολόντας, ἐχθρῶν τῶν ἐμῶν ὑπερτέρους,
αὕτη, τί χλωροῖς δακρύοις τέγγεις κόρας,
στρέψασα λευκὴν ἔμπαλιν παρηίδα,
κοῦκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχηι λόγον;

Μη. οὐδέν. τέκνων τῶνδ' ἐννοουμένη πέρι.
Ια. θάρσει νυν· εὖ γὰρ τῶνδ' ἐγὼ θήσω πέρι.
Μη. δράσω τάδ'· οὔτοι σοῖς ἀπιστήσω λόγοις·
γυνὴ δὲ θῆλυ κάπι δακρύοις ἔφου.
Ια. τί δῆτα λίαν τοῖσδ' ἐπιστένεις τέκνοις;

Μη. ἔτικτον αὐτούς· ζῆν δ' ὅτ' ἐξηύχουν τέκνα,
ἐσῆλθέ μ' οἶκτος εἰ γενήσεται τάδε.
ἀλλ' ὥνπερ οὔνεκ' εἰς ἐμοὺς ἤκεις λόγους,
τὰ μὲν λέλεκται, τῶν δ' ἐγὼ μνησθήσομαι.
ἐπεὶ τυράννοις γῆς μ' ἀποστεῖλαι δοκεῖ

κάμοι τάδ' ἐστὶ λῶιστα, γινώσκω καλῶς,
μήτ' ἐμποδῶν σοι μήτε κοιράνοις χθονὸς
ναῖειν – δοκῶ γὰρ δυσμενῆς εἶναι δόμοις –,
ἡμεῖς μὲν ἐκ γῆς τῆσδ' ἀπαροῦμεν φυγῆι,
παῖδες δ' ὅπως ἂν ἐκτραφῶσι σῆι χερσί,

αἰτοῦ Κρέοντα τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.
Ια. οὐκ οἶδ' ἂν εἰ πείσαιμι, πειρᾶσθαι δὲ χρή.
Μη. σὺ δ' ἀλλὰ σὴν κέλευσον αἰτεῖσθαι πατρὸς
γυναῖκα παῖδας τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.
Ια. μάλιστα, καὶ πείσειν γε δοξάζω σφ' ἐγώ.

εἶπερ γυναικῶν ἐστί τῶν ἄλλων μία.
Μη. συλλήψομαι δὲ τοῦδ' ἐ σοι κάγῳ πόνου·
πέμπω γὰρ αὐτῇι δῶρ' ἃ καλλιστεύεται
τῶν νῦν ἐν ἀνθρώποισιν, οἶδ' ἐγώ, πολὺ,
λεπτὸν τε πέπλον καὶ πλόκον χρυσήλατον

παῖδας φέροντας. ἀλλ' ὅσον τάχος χρεῶν
κόσμον κομίζειν δεῦρο προσπόλων τινά.
εὐδαιμονήσει δ' οὐχ ἓν, ἀλλὰ μυρία,
ἀνδρὸς τ' ἀρίστου σοῦ τυχοῦσ' ὁμευνέτου

κεκτημένη τε κόσμον ὄν ποθ' Ἥλιος

πατρός πατήρ δίδωσιν ἐκγόνοισιν οἷς.
λάζυσθε φερνάς τάσδε, παῖδες, ἐς χέρας
καὶ τῆι τυράννῳ μακαρίαί νύμφηι δότε
φέροντες· οὔτοι δῶρα μεμπτὰ δέξεται.
Ια. τί δ', ὦ ματαία, τῶνδε σὰς κενοῖς χέρας;

δοκεῖς σπανίζειν δῶμα βασιλείον πέπλων,
δοκεῖς δὲ χρυσοῦ; σῶιζε, μὴ δίδου τάδε.
εἴπερ γὰρ ἡμᾶς ἀξιοῖ λόγου τινός
γυνή, προθήσει χρημάτων, σάφ' οἶδ' ἐγώ.
Μη. μὴ μοι σύ· πείθειν δῶρα καὶ θεοὺς λόγος·

χρυσὸς δὲ κρείσσων μυρίων λόγων βροτοῖς.
κείνης ὁ δαίμων, κείνα νῦν αὔξει θεός,
νέα τυραννεῖ· τῶν δ' ἐμῶν παίδων φυγὰς
ψυχῆς ἂν ἀλλαξαίμεθ', οὐ χρυσοῦ μόνον.
ἀλλ', ὦ τέκν', εἰσελθόντε πλουσίους δόμους

πατρός νέαν γυναῖκα, δεσπότιν δ' ἐμήν,
ἰκετεύετ', ἐξαιτεῖσθε μὴ φεύγειν χθόνα,
κόσμον διδόντες – τοῦδε γὰρ μάλιστα δεῖ –
ἐς χεῖρ' ἐκείνην δῶρα δέξασθαι τάδε.
ἴθ' ὡς τάχιστα· μητρὶ δ' ὦν ἐρᾷ τυχεῖν

εὐάγγελοι γένοισθε πράξαντες καλῶς.

Στάσιμον δ'

{στρ.} Χο. νῦν ἐλπίδες οὐκέτι μοι παίδων ζόας,
οὐκέτι· στείχουσι γὰρ ἐς φόνον ἤδη.
δέξεται νύμφα χρυσέων ἀναδεσμῶν
δέξεται δύστανος ἄταν·

ξανθαῖ δ' ἀμφὶ κόμαι θήσει τὸν Ἄϊδα
κόσμον αὐτὰ χεροῖν. [λαβοῦσα].

{ἀντ.} πείσει χάρις ἀμβρόσιός τ' αὐγὰ πέπλον
†χρυσεοτευκτὸν† στέφανον περιθέσθαι·

νερτέροις δ' ἤδη πάρα νυμφοκομήσει.
τοῖον εἰς ἔρκος πεσεῖται
καὶ μοῖραν θανάτου δύστανος· ἄταν δ'

οὐχ ὑπεκφεύξεται.

{στρ.} σὺ δ', ὦ τάλαν, ὦ κακόνυμφε κηδεμῶν τυράννων,
παισὶν οὐ κατειδῶς
ὄλεθρον βιοτᾶι προσάγεις ἀλόχῳ τε
σᾶι συγερόν θάνατον.

δύστανε, μοίρας ὅσον παροίχηι.

{άντ.} μεταστένομαι δὲ σὸν ἄλγος, ὧ̃ τάλαινα παίδων
μᾶτερ, ἃ̃ φονεύσεις
τέκνα νυμφιδίων ἔνεκεν λεχέων, ἃ̃
σοι προλιπὼν ἀνόμως
ἄλλαι ξυνοικεῖ πόσις συνεύνωι.

Ἐπεισόδιον ε΄

Πα. δέσποιν', ἀφεῖνται παῖδες οἶδε σοι φυγῆς,
καὶ δῶρα νύμφη βασιλῆς ἀσμένη χεροῖν
ἔδέξατ'· εἰρήνη δὲ τάκειθεν τέκνοις.
ἔα·

τί συγχυθεῖς ἔστηκας ἠνίκ' εὐτυχεῖς;
τί σὴν ἔτρεψας ἔμπαλιν παρηίδα
κούκ ἀσμένη τόνδ' ἐξ ἐμοῦ δέχηι λόγον;
Μη. αἰαῖ.
Πα. τάδ' οὐ ξυνωιδὰ τοῖσιν ἐξηγγελμένοις.
Μη. αἰαῖ μάλ' αὔθις. Πα. μῶν τιν' ἀγγέλλων τύχην

οὐκ οἶδα, δόξης δ' ἐσφάλην εὐαγγέλου;
Μη. ἡγγειλας οἶ' ἡγγειλας· οὐ σὲ μέμφομαι.
Πα. τί δαὶ κατηφεῖς ὄμμα καὶ δακρυρροεῖς;
Μη. πολλή μ' ἀνάγκη, πρέσβυ· ταῦτα γὰρ θεοὶ
κάγῳ κακῶς φρονοῦσ' ἐμηχανησάμην.

Πα. θάρσει· κάτει τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνων ἔτι.
Μη. ἄλλους κατάξω πρόσθεν ἢ τάλαιν' ἐγώ.
Πα. οὔτοι μόνη σὺ σῶν ἀπεζύγης τέκνων·
κούφως φέρειν χρὴ θνητὸν ὄντα συμφοράς.
Μη. δρᾶσω τάδ'. ἀλλὰ βαῖνε δωμάτων ἔσω

καὶ παισὶ πόρσυν' οἷα χρὴ καθ' ἡμέραν.
ὦ τέκνα τέκνα, σφῶιν μὲν ἔστι δὴ πόλις
καὶ δῶμ', ἐν ᾧ λιπόντες ἀθλίαν ἐμέ,
οἰκῆσέτ' αἰεὶ μητρὸς ἐστερημένοι·

ἐγὼ δ' ἐς ἄλλην γαῖαν εἴμι δὴ φυγὰς,

πρὶν σφῶν ὀνάσθαι κάπιδεῖν εὐδαίμονας,
πρὶν λέκτρα καὶ γυναῖκα καὶ γαμηλίους
εὐνὰς ἀγῆλαι λαμπάδας τ' ἀνασχεθεῖν.
ὦ δυστάλαινα τῆς ἐμῆς αὐθαδίας,
ἄλλως ἄρ' ὑμᾶς, ὦ τέκν', ἐξεθρεψάμην,

ἄλλως δ' ἐμόχθουν καὶ κατεξάνθην πόνοις,
στερρὰς ἐνεγκοῦσ' ἐν τόκοις ἀλγηδόνας,
ἢ μὴν ποθ' ἢ δύστηνος εἶχον ἐλπίδας
πολλὰς ἐν ὑμῖν, γηροβοσκήσειν τ' ἐμὲ
καὶ κατθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν,

ζηλωτὸν ἀνθρώποισι· νῦν δ' ὄλωλε δὴ
γλυκεῖα φροντίς. σφῶν γὰρ ἐστερημένη
λυπρὸν διάξω βίοτον ἀλγεινόν τ' ἐμοί.
ὕμεις δὲ μητέρ' οὐκέτ' ὄμμασιν φίλοις
ὄψεσθ', ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποστάντες βίου.

φεῦ φεῦ· τί προσδέρκεσθέ μ' ὄμμασιν, τέκνα;
τί προσγελάτε τὸν πανύστατον γέλων;
αἰαί· τί δρᾶσω; καρδία γὰρ οἴχεται,
γυναῖκες, ὄμμα φαιδρὸν ὡς εἶδον τέκνων.
οὐκ ἂν δυναίμην· χαιρέτω βουλευύματα

τὰ πρόσθεν· ἄξω παῖδας ἐκ γαίας ἐμούς.
τί δεῖ με πατέρα τῶνδε τοῖς τούτων κακοῖς
λυποῦσαν αὐτὴν δις τόσα κτᾶσθαι κακά;
οὐ δῆτ' ἐγῶγε· χαιρέτω βουλευύματα.
καίτοι τί πάσχω; βούλομαι γέλωτ' ὀφλεῖν

ἐχθροὺς μεθεῖσα τοὺς ἐμούς ἀζημίους;
τολμητέον τάδ'. ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης,
τὸ καὶ προσέσθαι μαλθακοὺς λόγους φρενί.
χωρεῖτε, παῖδες, ἐς δόμους. ὅτωι δὲ μὴ
θέμις παρεῖναι τοῖς ἐμοῖσι θύμασιν,

αὐτῶι μελήσει· χεῖρα δ' οὐ διαφθερῶ.

ἄ ἄ.

μὴ δῆτα, θυμέ, μὴ σύ γ' ἐργάσῃ τάδε·
ἕασον αὐτούς, ὦ τάλαν, φεῖσαι τέκνων·
ἐκεῖ μεθ' ἡμῶν ζῶντες εὐφρανοῦσί σε.
μὰ τοὺς παρ' Ἄϊδι νερτέρους ἀλάστορας,

οὔτοι ποτ' ἔσται τοῦθ' ὅπως ἐχθροῖς ἐγὼ
παῖδας παρήσω τοὺς ἐμούς καθυβρίσαι.
πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν· ἐπεὶ δὲ χρῆ,
ἡμεῖς κτενοῦμεν οἴπερ ἐξεφύσαμεν.
πάντως πέπρακται ταῦτα κοῦκ ἐκφεύξεται.

καὶ δὴ 'πὶ κρατὶ στέφανος, ἐν πέπλοισι δὲ
νύμφη τύραννος ὄλλυται, σάφ' οἶδ' ἐγώ.
ἀλλ', εἴμι γὰρ δὴ τλημονεστάτην ὁδόν,
καὶ τούσδε πέμψω τλημονεστέραν ἔτι,
παῖδας προσειπεῖν βούλομαι. – δότ', ὦ τέκνα,

δότ' ἀσπάσασθαι μητρὶ δεξιὰν χέρα.
ὦ φιλάτη χεῖρ, φίλτατον δέ μοι στόμα
καὶ σχῆμα καὶ πρόσωπον εὐγενές τέκνων,
εὐδαιμονοῖτον, ἀλλ' ἐκεῖ· τὰ δ' ἐνθάδε
πατὴρ ἀφείλετ'. ὦ γλυκεῖα προσβολή,

ὦ μαλθακὸς χρῶς πνεῦμά θ' ἠδιστον τέκνων.
χωρεῖτε χωρεῖτ'· οὐκέτ' εἰμί προσβλέπειν
οἷα τε ἔπρὸς ὑμᾶς†, ἀλλὰ νικῶμαι κακοῖς.
καὶ μανθάνω μὲν οἷα δρᾶν μέλλω κακά,
θυμὸς δὲ κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων,

ὅσπερ μεγίστων αἴτιος κακῶν βροτοῖς.

Χο. πολλάκις ἤδη
διὰ λεπτοτέρων μύθων ἔμολον
καὶ πρὸς ἀμίλλας ἦλθον μείζους
ἢ χρῆ γενεὰν θῆλυν ἐρευνᾶν·

ἀλλὰ γὰρ ἔστιν μοῦσα καὶ ἡμῖν,
ἣ προσομιλεῖ σοφίας ἔνεκεν,

πάσαισι μὲν οὐ· παῦρον †δὲ δὴ
γένος ἐν πολλαῖς εὐροις ἂν ἴσως†
κούκ ἀπόμουσον τὸ γυναικῶν.

καί φημι βροτῶν οἵτινές εἰσιν
πάμπαν ἄπειροι μῆδ' ἐφύτευσαν
παῖδας, προφέρειν εἰς εὐτυχίαν
τῶν γειναμένων.
οἱ μὲν ἄτεκνοι δι' ἀπειροσύνην

εἴθ' ἤδ' ἄν βροτοῖς εἴτ' ἀνιαρὸν
παῖδες τελέθουσ' οὐχὶ τυχόντες
πολλῶν μόχθων ἀπέχονται·
οἷσι δὲ τέκνων ἔστιν ἐν οἴκοις
γλυκερὸν βλάστημ', ἔσορῶ μελέτη

κατατρυχομένους τὸν ἅπαντα χρόνον,
πρῶτον μὲν ὅπως θρέψουσι καλῶς
βίσιον θ' ὀπόθεν λείψουσι τέκνοις·
ἔτι δ' ἐκ τούτων εἴτ' ἐπὶ φλαύροις
εἴτ' ἐπὶ χρηστοῖς
μοχθοῦσι, τόδ' ἔστιν ἄδηλον.

ἐν δὲ τὸ πάντων λοίσθιον ἤδη
πᾶσιν κατερῶ θνητοῖσι κακόν·
καὶ δὴ γὰρ ἄλις βίσιον θ' ἠῦρον
σῶμά τ' ἐς ἥβην ἤλυθε τέκνων
χρηστοί τ' ἐγένοντ'· εἰ δὲ κυρήσαι

δαίμων οὕτω, φροῦδος ἐς Ἄϊδην
θάνατος προφέρων σώματα τέκνων.
πῶς οὖν λύει πρὸς τοῖς ἄλλοις
τῆνδ' ἔτι λύπην ἀνιαροτάτην
παίδων ἔνεκεν

θνητοῖσι θεοὺς ἐπιβάλλειν;

Μη. φίλαι, πάλαι τοι προσμένουσα τὴν τύχην
καραδοκῶ τάκειθεν οἱ προβήσεται.

καὶ δὴ δέδορκα τόνδε τῶν Ἰάσονος
στείχοντ' ὀπαδῶν· πνεῦμα δ' ἠρεθισμένον

δείκνυσιν ὥς τι καινὸν ἀγγελεῖ κακόν.

ΑΓΓΕΛΟΣ ·

ὦ δεινὸν ἔργον παρανόμως εἰργασμένη,
Μήδεια, φεῦγε φεῦγε, μήτε ναίαν
λιποῦσ' ἀπήνην μήτ' ὄχον πεδοστιβῆ.
Μη. τί δ' ἄξιόν μοι τῆσδε τυγχάνει φυγῆς;

Αγ. ὄλωλεν ἡ τύραννος ἀρτίως κόρη
Κρέων θ' ὁ φύσας φαρμάκων τῶν σῶν ἕπο.
Μη. κάλλιστον εἶπας μῦθον, ἐν δ' εὐεργέταις
τὸ λοιπὸν ἤδη καὶ φίλοις ἐμοῖς ἔση.
Αγ. τί φῆις; φρονεῖς μὲν ὀρθὰ κού μαίνηι, γύναι,

ἤτις, τυράνων ἐστὶν ἠικισμένη,
χαίρεις κλύουσα κού φοβῆι τὰ τοιάδε;
Μη. ἔχω τι κάγῳ τοῖσι σοῖς ἐναντίον
λόγοισιν εἰπεῖν. ἀλλὰ μὴ σπέρχου, φίλος,
λέξον δέ· πῶς ὦλοντο; δις τόσον γὰρ ἂν

τέρψειας ἡμᾶς, εἰ τεθῶσι παγκάκως.
Αγ. ἐπεὶ τέκνων σῶν ἦλθε δίπτυχος γονή
σὺν πατρὶ καὶ παρηλθε νυμφικούς δόμους,
ἤσθημεν οἶπερ σοῖς ἐκάμνομεν κακοῖς
δμῶες· δι' ὧτων δ' εὐθύς ἦν πολὺς λόγος

σὲ καὶ πόσιν σὸν νεῖκος ἐσπεῖσθαι τὸ πρῖν.
κυνεῖ δ' ὁ μὲν τις χεῖρ', ὁ δὲ ξανθὸν κάρα
παίδων· ἐγὼ δὲ καὶ τὸς ἠδονῆς ἕπο
στέγας γυναικῶν σὺν τέκνοις ἅμ' ἐσπόμην.
δέσποινα δ' ἦν νῦν ἀντὶ σοῦ θαυμάζομεν,

πρῖν μὲν τέκνων σῶν εἰσιδεῖν ξυνωρίδα,
πρόθυμον εἶχ' ὀφθαλμὸν εἰς Ἰάσονα·
ἔπειτα μέντοι προκαλύψατ' ὄμματα
λευκὴν τ' ἀπέστρεψ' ἔμπαλιν παρηίδα,

παίδων μυσσασθεῖσ' εἰσόδους· πόσις δὲ σὸς

ὀργὰς τ' ἀφήρει καὶ χόλον νεάνιδος,
λέγων τάδ'· Οὐ μὴ δυσμενῆς ἔσσι φίλοις,
παύσῃ δὲ θυμοῦ καὶ πάλιν στρέψεις κάρα,
φίλους νομίζουσ' οὔσπερ ἂν πόσις σέθεν,
δέξῃ δὲ δῶρα καὶ παραιτήσῃ πατρὸς

φυγὰς ἀφεῖναι παισὶ τοῖσδ' ἐμὴν χάριν;
ἢ δ', ὡς ἐσεῖδε κόσμον, οὐκ ἠνέσχετο,
ἀλλ' ἦνεσ' ἀνδρὶ πάντα, καὶ πρὶν ἐκ δόμων
μακρὰν ἀπεῖναι πατέρα καὶ παῖδας σέθεν
λαβοῦσα πέπλους ποικίλους ἠμπέσχετο,

χρυσοῦν τε θεῖσα στέφανον ἀμφὶ βοστρύχοις
λαμπρῶι κατόπτρῳ σχηματίζεται κόμην,
ἄψυχον εἰκὼ προσγελώσα σώματος,
κάπειτ' ἀναστᾶσ' ἐκ θρόνων διέρχεται
στέγας, ἀβρὸν βαίνουσα παλλεύκῳ ποδί,

δώροις ὑπερχαίρουσα, πολλὰ πολλάκις
τένοντ' ἐς ὄρθον ὄμμασι σκοπούμενη.
τουνθένδε μέντοι δεινὸν ἦν θέαμ' ἰδεῖν·
χροιὰν γὰρ ἀλλάξασα λεχρία πάλιν
χωρεῖ τρέμουσα κῶλα καὶ μόλις φθάνει

θρόνοισιν ἐμπεσοῦσα μὴ χαμαὶ πεσεῖν.
καὶ τις γεραῖά προσπόλων, δόξασά που
ἢ Πανὸς ὀργὰς ἢ τινος θεῶν μολεῖν,
ἀνωλόλυξε, πρὶν γ' ὄρᾱ διὰ στόμα
χωροῦντα λευκὸν ἀφρόν, ὀμμάτων τ' ἄπο

κόρας στρέφουσαν, αἷμά τ' οὐκ ἐνὸν χροῖ·
εἴτ' ἀντίμολπον ἤκεν ὀλολυγῆς μέγαν
κωκυτόν. εὐθύς δ' ἢ μὲν ἐς πατρὸς δόμους
ῶρμησεν, ἢ δὲ πρὸς τὸν ἀρτίως πόσιν,
φράσουσα νύμφης συμφορὰν· ἅπασα δὲ

στέγη πικνοῖσιν ἐκτύπει δραμήμασιν.

ἤδη δ' ἀνέλκων κῶλον ἔκπλεθρον δρόμου
ταχὺς βαδιστῆς τερμόνων ἂν ἤπτετο·
ἢ δ' ἐξ ἀναύδου καὶ μύσαντος ὄμματος
δεινὸν στενάξασ' ἢ τάλαιν' ἠγείρετο.

διπλοῦν γὰρ αὐτῇι πῆμ' ἐπεστρατεύετο·
χρυσοῦς μὲν ἀμφὶ κρατὶ κείμενος πλόκος
θαυμαστὸν ἴει νᾶμα παμφάγου πυρός,
πέπλοι δὲ λεπτοί, σῶν τέκνων δωρήματα,
λευκὴν ἔδαπτον σάρκα τῆς δυσδαίμονος.

φεύγει δ' ἀναστᾶσ' ἐκ θρόνων πυρουμένη,
σειούσα χαίτην κρᾶτά τ' ἄλλοτ' ἄλλοσε,
ῥῖψαι θέλουσα στέφανον· ἀλλ' ἀραρότως
σύνδεσμα χρυσὸς εἶχε, πῦρ δ', ἐπεὶ κόμην
ἔσεισε μᾶλλον, δις τόσως ἐλάμπετο.

πίτνει δ' ἐς οὐδ' ας συμφορᾶι νικωμένη,
πλὴν τῶι τεκόντι κᾶρτα δυσμαθῆς ἰδεῖν·
οὔτ' ὀμμάτων γὰρ δῆλος ἦν κατάστασις
οὔτ' εὐφυὲς πρόσωπον, αἷμα δ' ἐξ ἄκρου
ἔσταζε κρατὸς συμπεφυρμένον πυρί,

σάρκες δ' ἀπ' ὀστέων ὥστε πεύκινον δάκρυ
γνάθοις ἀδήλοις φαρμάκων ἀπέρρεον,
δεινὸν θέαμα· πᾶσι δ' ἦν φόβος θιγεῖν
νεκροῦ· τύχην γὰρ εἶχομεν διδάσκαλον.
πατήρ δ' ὁ τλήμων συμφορᾶς ἀγνωσίαι

ἄφνω παρελθὼν δῶμα προσπίτνει νεκρῶι·
ὠιμῶξε δ' εὐθύς καὶ περιπτύξας χέρας
κυνεῖ προσαιδῶν τοιάδ'· ὦ δύστηνε παῖ,
τίς σ' ὦδ' ἀτίμως δαιμόνων ἀπώλεσε;
τίς τὸν γέροντα τύμβον ὄρφανὸν σέθεν

τίθησιν; οἴμοι, συνθάνοιμί σοι, τέκνον.
ἐπεὶ δὲ θρήνων καὶ γόων ἐπαύσατο,
χρήζων γεραῖον ἐξαναστήσαι δέμας
προσείχεθ' ὥστε κισσὸς ἔρνεσιν δάφνης

λεπτοῖσι πέπλοις, δεινὰ δ' ἦν παλαίσματα·

ὃ μὲν γὰρ ἤθελ' ἐξανασθῆσαι γόνυ,
ἦ δ' ἀντελάζυτ'· εἰ δὲ πρὸς βίαν ἄγοι,
σάρκας γεραίας ἐσπάρασσ' ἀπ' ὀστέων.
χρόνῳ δ' ἀπέστη καὶ μεθῆχ' ὁ δῦσμορος
ψυχὴν· κακοῦ γὰρ οὐκέτ' ἦν ὑπέρτερος.

κεῖνται δὲ νεκροὶ παῖς τε καὶ γέρων πατήρ
πέλας, ποθεινὴ δακρύοισι συμφορά.
καί μοι τὸ μὲν σὸν ἐκποδῶν ἔστω λόγου·
γνώσῃ γὰρ αὐτὴ ζημίας ἀποστροφὴν.
τὰ θνητὰ δ' οὐ νῦν πρῶτον ἠγοῦμαι σκιάν,

οὐδ' ἂν τρέσας εἴποιμι τοὺς σοφοὺς βροτῶν
δοκοῦντας εἶναι καὶ μεριμνητὰς λόγων
τούτους μεγίστην ζημίαν ὀφλισκάνειν.
θνητῶν γὰρ οὐδεὶς ἐστὶν εὐδαίμων ἀνὴρ·
ὄλβου δ' ἐπιρρυέντος εὐτυχέστερος

ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος, εὐδαίμων δ' ἂν οὐ.

Χο. ἔοιχ' ὁ δαίμων πολλὰ τῆιδ' ἐν ἡμέραι
κακὰ ξυνάπτειν ἐνδίκως Ἴάσονι.
ὦ τλήμων, ὡς σου συμφορὰς οἰκτίρομεν,
κόρη Κρέοντος, ἥτις εἰς Ἄιδου δόμους

οἴχηι γάμων ἕκατι τῶν Ἴάσονος.
Μη. φίλαι, δέδοκται τοῦργον ὡς τάχιστα μοι
παῖδας κτανούσῃ τῆσδ' ἀφορμᾶσθαι χθονός,
καὶ μὴ σχολὴν ἄγουσαν ἐκδοῦναι τέκνα
ἄλληι φονεῦσαι δυσμενεστέροι χερσί.

πάντως σφ' ἀνάγκη κατθανεῖν· ἐπεὶ δὲ χρὴ,
ἡμεῖς κτενοῦμεν οἵπερ ἐξεφύσαμεν.
ἀλλ' εἰ' ὀπλίζου, καρδία. τί μέλλομεν
τὰ δεινὰ κάναγκαῖα μὴ πράσσειν κακά;
ἄγ', ὦ τάλαινα χεῖρ ἐμή, λαβὲ ξίφος,

λάβ', ἔρπε πρὸς βαλβίδα λυπηρὰν βίου,
καὶ μὴ κακισθῆις μηδ' ἀναμνησθῆις τέκνων,
ὡς φίλταθ', ὡς ἔτικτες, ἀλλὰ τήνδε γε
λαθοῦ βραχεῖαν ἡμέραν παίδων σέθεν,
κάπειτα θρήνει· καὶ γὰρ εἰ κτενεῖς σφ', ὅμως

φίλοι γ' ἔφυσαν – δυστυχῆς δ' ἐγὼ γυνή.

Στάσιμον ε΄

{στρ.} Χο. ἰὼ Γᾶ τε καὶ παμφαῆς
ἀκτὶς Ἀελίου, κατίδεντ' ἴδετε τὴν
ὀλομένην γυναῖκα, πρὶν φοινίαν
τέκνοις προσβαλεῖν χέρ' αὐτοκτόνον·

τεᾷς γὰρ ἀπὸ χρυσέας γονᾶς
ἔβλασταν, θεοῦ δ' αἰμά τι πίτνειν
φόβος ὑπ' ἀνέρων.
ἀλλὰ νιν, ὧ φάος διογενές, κάτειρ-
γε κατάπαυσον, ἔξελ' οἴκων φοινίαν

τάλαινάν τ' Ἐρινὺν ὑπ' ἀλαστόρων.

{ἀντ.} μάταν μόχθος ἔρρει τέκνων,
ἄρα μάταν γένος φίλιον ἔτεκες, ὧ
κυανεᾶν λιποῦσα Συμπληγάδων
πετρᾶν ἀξενωτάταν ἐσβολάν;

δειλαία, τί σοι φρενῶν βαρὺς
χόλος προσπίτνει καὶ δυσμενῆς
φόνος; ἀμείβεται
χαλεπὰ γὰρ βροτοῖς ὁμογενῆ μιά-
σματα τέπι γαῖαν† αὐτοφόνταις ξυνωι-

δὰ θεόθεν πίτνοντ' ἐπὶ δόμοις ἄχη.

< ΠΑΙΔΕΣ ἔνδοθεν ·

αἰαῖ. >

{στρ.} Χο. ἀκούεις βοᾶν ἀκούεις τέκνων;

ἰὼ τλαῖμον, ὦ κακοτυχὲς γύναι.

Παι. α – οἴμοι, τί δράσω; ποῖ φύγω μητρὸς χέρας;

Παι. β – οὐκ οἶδ', ἀδελφὲ φίλτατ'· ὀλλύμεσθα γάρ.

Χο. παρέλθω δόμους; ἀρῆξαι φόνον.

δοκεῖ μοι τέκνοις,

Παι. α – ναί, πρὸς θεῶν, ἀρῆξαιτ'· ἐν δέοντι γάρ.

Παι. β – ὡς ἐγγυὲς ἤδη γ' ἐσμὲν ἀρκύων ξίφους.

Χο. τάλαιν', ὡς ἄρ' ἦσθα πέτρος ἢ σίδα-

ρος ἅτις τέκνων

ὄν ἔτεκες ἄροτον αὐτόχειρι μοίραι κτενεῖς.

{άντ.} μίαν δὴ κλύω μίαν τῶν πάρος
γυναῖκ' ἐν φίλοις χέρα βαλεῖν τέκνοις·
Ἴνὼ μανεῖσαν ἐκ θεῶν, ὄθ' ἢ Διὸς

δάμαρ νιν ἐξέπεμψε δωμάτων ἄλη·
πίπνει δ' ἂ τάλαιν' ἐς ἄλμαν φόνωι
τέκνων δυσσεβεῖ,
ἀκτῆς ὑπερτείνασα ποντίας πόδα,
δουοῖν τε παῖδοιν ξυμθανοῦσ' ἀπόλλυται.

τί δῆτ' οὐ γένοιτ' ἂν ἔτι δεινόν; ὦ
γυναικῶν λέχος
πολύπονον, ὅσα βροτοῖς ἔρεξας ἤδη κακά.

Ἔξοδος

Ια. γυναῖκες, αἱ τῆσδ' ἐγγυς ἔστατε στέγης,

ἄρ' ἐν δόμοισιν ἢ τὰ δεῖν' εἰργασμένη
Μήδεια τοῖσδ' ἔτ', ἢ μεθέστηκεν φυγῆι;
δεῖ γάρ νιν ἦτοι γῆς γε κρυφθῆναι κάτω,
ἢ πτηνὸν ἄραι σῶμ' ἐς αἰθέρος βάθος,
εἰ μὴ τυράννων δώμασιν δώσει δίκην·
πέποιθ' ἀποκτείνασα κοιράνους χθονὸς

ἀθῶιος αὐτὴ τῶνδε φεύξεσθαι δόμων;
ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτῆς φροντίδ' ὡς τέκνων ἔχω·
κεῖνην μὲν οὐκ ἔδρασεν ἔρξουσιν κακῶς,
ἐμῶν δὲ παίδων ἦλθον ἐκσώσιων βίον,
μή μοί τι δράσωσ' οἱ προσήκοντες γένει,

μητρῶιον ἐκπράσσοντες ἀνόσιον φόνον.
Χο. ὦ τλήμον, οὐκ οἶσθ' οἷ κακῶν ἐλήλυθας,
Ἰᾶσον· οὐ γὰρ τούσδ' ἂν ἐφθέγξω λόγους.
Ια. τί δ' ἔστιν; ἢ που κᾶμ' ἀποκτεῖναι θέλει;
Χο. παῖδες τεθνᾶσι χειρὶ μητρῶιαί σέθεν.

Ια. οἴμοι, τί λέξεις; ὡς μ' ἀπάλεσας, γύναι.
Χο. ὡς οὐκέτ' ὄντων σῶν τέκνων φρόντιζε δή.
Ια. ποῦ γάρ νιν ἔκτειν'; ἐντὸς ἢ ἔξωθεν δόμων;
Χο. πύλας ἀνοίξας σῶν τέκνων ὄψηι φόνον.
Ια. χαλᾶτε κληῖδας ὡς τάχιστα, πρόσπολοι,

ἐκλύεθ' ἄρμούς, ὡς ἴδω διπλοῦν κακόν,
τοὺς μὲν θανόντας – τὴν δὲ τείσωμαι δίκην.

Μη. τί τάσδε κινεῖς κἀναμοχλεύεις πύλας,
νεκρούς ἐρευνῶν κάμει τὴν εἰργασμένην;
παῦσαι πόνου τοῦδ'. εἰ δ' ἐμοῦ χρεῖαν ἔχεις,

λέγ' εἴ τι βούληι, χειρὶ δ' οὐ ψαύσεις ποτέ.
τοιόνδ' ὄχημα πατρὸς Ἥλιος πατήρ
δίδωσιν ἡμῖν, ἔρυμα πολεμίας χερός.
Ια. ὦ μῖσος, ὦ μέγιστον ἐχθίστη γύναι
θεοῖς τε κάμοι παντί τ' ἀνθρώπων γένει,

ἦτις τέκνοισι σοῖσιν ἐμβαλεῖν ξίφος
ἔτλης τεκοῦσα, κἀμ' ἄπαιδ' ἀπώλεσας·
καὶ ταῦτα δρᾶσασ' ἠλιόν τε προσβλέπεις
καὶ γαῖαν, ἔργον τλᾶσα δυσσεβέστατον·
ὄλοι'· ἐγὼ δὲ νῦν φρονῶ, τότε οὐ φρονῶν,

ὄτ' ἐκ δόμων σε βαρβάρου τ' ἀπὸ χθονός
Ἑλλην' ἐς οἶκον ἠγόμην, κακὸν μέγα,
πατρός τε καὶ γῆς προδότιν ἢ σ' ἐθρέψατο.
τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἔμ' ἔσκηψαν θεοί·
κτανοῦσα γὰρ δὴ σὸν κάσιν παρέστιον

τὸ καλλίπρωιρον εἰσέβης Ἀργοῦς σκάφος.
ἦρξω μὲν ἐκ τοιῶνδε· νυμφευθεῖσα δὲ
παρ' ἀνδρὶ τῷιδε καὶ τεκοῦσά μοι τέκνα,
εὐνῆς ἕκατι καὶ λέχους σφ' ἀπώλεσας.
οὐκ ἔστιν ἦτις τοῦτ' ἂν Ἑλληνίς γυνὴ

ἔτλη ποθ', ὧν γε πρόσθεν ἠξίου ἐγὼ
γῆμαι σέ, κῆδος ἐχθρὸν ὀλέθριόν τ' ἐμοί,
λέαιναν, οὐ γυναικα, τῆς Τυρσηνίδος
Σκύλλης ἔχουσαν ἀγριωτέραν φύσιν.
ἀλλ' οὐ γὰρ ἂν σε μυρίοις ὀνειδέσι

δάκοιμι· τοιόνδ' ἐμπέφυκέ σοι θράσος·
ἔρρ', αἰσχροποιέ καὶ τέκνων μαιφόνει·

έμοι δέ τόν έμόν δαίμον' αιάζειν πάρα,
ός ούτε λέκτρων νεογάμων όνήσομαι,
ού παιδας ούς έφουσα κάξεθρεψάμην

έξω προσειπείν ζώντας, άλλ' άπόλεσα.
Μη. μακράν άν έξέτεινα τοΐσδ' έναντίον
λόγοισιν, εί μη Ζεύς πατήρ ήπίστατο
οΐ' έξ έμοϋ πέπονθας οΐά τ' είργάσω·
σύ δ' ούκ έμελλες τάμ' άτιμάσας λέχη

τερπνόν διάξειν βίοτον έγγελών έμοι
ούδ' ή τύραννος ούδ' ό σοι προσθείς γάμους
Κρέων άνατει τήσδέ μ' έκβαλεΐν χθονός,
πρός ταύτα και λέαιναν, εί βούληι, κάλει
και Σκύλλαν ή Τυρσηνόν ώικησεν πέδον·
τήσ σής γάρ ως χρήν καρδίας άνθηψάμην.
Ια. καύτή γε λυπήι και κακών κοινωνός εί.
Μη. σάφ' ίσθι· λυεί δ' άλλος, ήν σύ μη 'γγελαΐς.
Ια. ώ τέκνα, μητρός ως κακής έκύρσατε.
Μη. ώ παιδες, ως ώλεσθε πατρώια νόσωι.

Ια. ούτοι νιν ήμή δεξιά σφ' άπόλεσεν.
Μη. άλλ' ύβρις, οΐ τε σοι νεοδηήτες γάμοι.
Ια. λέχους σφε κήξίωσας ούνεκα κτανείν.
Μη. σμικρόν γυναικί πήμα τοϋτ' είναι δοκεΐς;
Ια. ήτις γε σώφρων· σοι δέ πάντ' έστίν κακά.

Μη. οΐδ' ούκέτ' είσί· τοϋτο γάρ σε δήξεται.
Ια. οΐδ' είσίν, οΐμοι, σώι κάραι μιάστορες.
Μη. ίσασιν όστις ήρξε πημονής θεοί.
Ια. ίσασι δήτα σήν γ' άπόπτυστον φρένα.
Μη. στύγει· πικράν δε βάζιν έχθαίρω σέθεν.

Ια. και μήν έγώ σήν· ράιδιοι δ' άπαλλαγαί.
Μη. πώς οϋν; τί δράσω; κάρτα γάρ κάγώ θέλω.
Ια. θάψαι νεκρούς μοι τούσδε και κλαύσαι πάρες.
Μη. ού δήτ', έπέι σφας τήιδ' έγώ θάψω χερι,
φέρουσ' ές Ήρας τέμενος Ακραΐας θεοϋ,

ὡς μή τις αὐτοὺς πολεμίων καθυβρίση,
τυμβοὺς ἀνασπῶν· γῆι δὲ τῆιδε Σισύφου
σεμνήν ἑορτὴν καὶ τέλη προσάψομεν
τὸ λοιπὸν ἀντὶ τοῦδε δυσσεβοῦς φόνου.
αὐτὴ δὲ γαῖαν εἶμι τὴν Ἐρεχθέως,

Αἰγεῖ συνοικήσουσα τῶι Πανδίωνος,
σύ δ', ὥσπερ εἰκός, κατθανῆι κακὸς κακῶς,
Ἄργοις κάρη σὸν λειψάνωι πεπληγμένους,
πικρὰς τελευτὰς τῶν ἐμῶν γάμων ἰδῶν.
Ια. ἀλλά σ' Ἐρινὺς ὀλέσειε τέκνων

φονία τε Δίκη.
Μη. τίς δὲ κλύει σοῦ θεὸς ἢ δαίμων,
τοῦ ψευδόρκου καὶ ξειναπάτου;
Ια. φεῦ φεῦ, μυσαρὰ καὶ παιδολέτορ.
Μη. στεῖχε πρὸς οἴκουσ καὶ θάπτ' ἄλοχον.

Ια. στείχω, δισσῶν γ' ἄμορος τέκνων.
Μη. οὐπω θρηνηῖς· μένε καὶ γῆρας.
Ια. ὦ τέκνα φίλτατα. Μη. μητρί γε, σοὶ δ' οὔ.
Ια. κάπειτ' ἔκανες; Μη. σέ γε πημαίνουσ' .
Ια. ὦμοι, φιλίου χρήζω στόματος

παίδων ὁ τάλας προσπύξασθαι.
Μη. νῦν σφε προσαιδοῖς, νῦν ἀσπάζηι,
τότ' ἀπωσάμενος. Ια. δός μοι πρὸς θεῶν
μαλακοῦ χρωτὸς ψαῦσαι τέκνων.
Μη. οὐκ ἔστι· μάτην ἔπος ἔρριπται.

Ια. Ζεῦ, τάδ' ἀκούεις ὡς ἀπελαυνόμεθ',
οἷά τε πάσχομεν ἐκ τῆς μυσαρῆς
καὶ παιδοφόνου τῆσδε λεαίνης;
ἀλλ' ὅποσον γοῦν πάρα καὶ δύναμαι
τάδε καὶ θρηνώ κάπιθεάζω,

μαρτυρόμενος δαίμονας ὡς μοι
τέκνα κτείνας' ἀποκωλύεις
ψαῦσαί τε χερσὶν θάψαι τε νεκρούς,

οὐς μήποτ' ἐγὼ φύσας ὄφελον
πρὸς σοῦ φθιμένους ἐπιδέσθαι.

Χο. πολλῶν ταμίας Ζεὺς ἐν Ὀλύμπῳ,
πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί·
καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη,
τῶν δ' ἀδοκῆτων πόρον ἤϊρε θεός.
τοιόνδ' ἀπέβη τόδε πρᾶγμα.